
อะฮ์ลุลบัยต์

ศูนย์รวมจิตใจและทางนำ

أهل البيت المحبة والاتباع

الشيخ حسن الصفار

หะซัน อัศคีอ์ฟฟาร

اللغة التایلندية

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

อะฮ์ลุลบัยต์

ชื่อหนังสือ: อะฮ์ลุลบัยต์ ศูนย์รวมจิตใจและทางนำ

ผู้เขียน: หะซัน บินมุซา อัศศ็ือฟฟาร

ผู้แปล: มิกดาด วงศ์เสนาอารี

พิมพ์ครั้งแรก: พฤศจิกายน 2565

จำนวน: 2,000 เล่ม

พิมพ์ที่: บริษัท ออฟเซ็ทพลัส จำกัด

95/ 39 หมู่ที่ 8 ซอยสุขสวัสดิ์ 84 ถนนสุขสวัสดิ์

ตำบลในคลองบางปลากด อำเภอพระสมุทรเจดีย์

จังหวัดสมุทรปราการ 10290

โทร. 02-4612-161-4, 081-9126-8

สนับสนุนการแปลและพิมพ์โดย

อัลहाจญ์ ชัยค์อับดุลอะลี อาลิสัยฟี

สารบัญ

บทนำ.....	1
หัวใจของมวลมุสลิมกับความรักที่มีต่ออะฮ์ลุลบัยต์	9
หลักการทางศาสนาในการมอบความรักแก่อะฮ์ลุลบัยต์	10
สถานภาพของอะฮ์ลุลบัยต์	15
หน้าที่ในการแนะนำอะฮ์ลุลบัยต์ให้คนทั่วไปรู้จัก.....	16
ผู้นำในโลกนี้คือผู้นำในโลกหน้า.....	20
ความสำคัญของผู้นำทางศาสนา	46
อะฮ์ลุลบัยต์ในฐานะผู้นำทางศาสนา	54
การปฏิบัติตามอะฮ์ลุลบัยต์จะนำเราไปสู่หนทางใด	66
ประวัติผู้เขียน	70

บทนำ

ความหลากหลายทางนิกายในประชาชาติอิสลามเป็นสิ่งที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความแตกต่างทางความเชื่อและหลักปฏิบัติ ซึ่งการเกิดขึ้นของความแตกต่างนี้ก็ไม่ใช่สิ่งใหม่แต่อย่างใด แต่เป็นสิ่งที่มีความสืบเนื่องมาจากยุคเริ่มแรกของประวัติศาสตร์อิสลาม

ตลอดเวลาที่ผ่านมาปวงประชาญ์ในทุกนิกายต่างได้ทำการอธิบายถึงความเชื่อและทัศนะของพวกเขา พร้อมทั้งนำเสนอหลักฐานและข้อพิสูจน์ถึงความถูกต้องของทัศนะที่พวกเขามี รวมไปถึงการวิพากษ์วิจารณ์ทัศนะของนิกายอื่น ตอบโต้ และพิสูจน์ถึงความผิดพลาดของทัศนะเหล่านั้น ซึ่งความแตกต่างที่อยู่ในกรอบของวิชาการและความรู้ไม่ถือเป็นปัญหาแต่อย่างใด เพราะมุสลิมทุกคนต่างยอมรับสิ่งที่ตนเชื่อมั่นและพึงพอใจในผลสรุปที่ได้รับจากการศึกษาและค้นคว้า ซึ่งทุกฝ่ายต่างก็มีเหตุผลในการอ้างความชอบธรรมในความเชื่อที่มี อีกทั้งยังจะได้รับการตอบแทนจากพระเจ้าผู้ทรงสูงส่ง หากความเชื่อที่มีเป็นผลมาจากความวิริยะอุตสาหะในการศึกษาที่ควบคู่ไปกับความบริสุทธิ์ใจในการแสวงหาัจธรรมและความถูกต้อง

แต่ปัญหาที่มักจะมีพบได้ก็คือ การที่ความแตกต่างทางความเชื่อได้ออกนอกกรอบของวิชาการจนก่อให้เกิดเป็นการปะทะกันในทางสังคมและการเมือง ซึ่งนี่ก็อาจเป็นผลมาจากการแทรกแซงของกลุ่มคนที่มีวัตถุประสงค์แอบแฝงและมีความต้องการในการแสวงหาผลประโยชน์จากความขัดแย้ง หรืออาจเป็นผลมาจากที่แนวคิดหนึ่งยึดถือเพียงความถูกต้องของตนเป็นหลัก อีกทั้งยังพยายามยัดเยียดความเชื่อของตนให้

2 อะฮ์ลุลบัยต์

แก่ผู้อื่น ผลที่เลวร้ายที่สุดของความขัดแย้งดังกล่าวก็คือ การใส่ร้ายป้ายสีกันด้วยคำโกหก และการอุปโลกน์ข้อครหาที่เป็นเท็จขึ้นมาโจมตีกัน อันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างผู้ปฏิบัติตามนิกายต่างๆ ที่ตั้งตนเป็นปฏิปักษ์ต่อกันในทุกวันนี้

ตัวอย่างเช่น ความแตกต่างระหว่างซุนนะฮ์และชีอะฮ์ที่มีอยู่ในแง่ของความเชื่อและหลักปฏิบัติ ซึ่งก็เป็นประเด็นที่มีการศึกษาและถกเถียงกันระหว่างทั้งสองฝ่าย แต่ในขณะเดียวกันก็มีข้อขัดแย้งที่ถูกสร้างขึ้นโดยไม่ได้มีที่มาจากข้อเท็จจริงแต่อย่างใด แต่กลายเป็นการที่ฝ่ายหนึ่งได้ใส่ร้ายอีกฝ่ายหนึ่ง และกล่าวหาว่าฝ่ายตรงข้ามมีทัศนעותอย่างนั้นอย่างนี้โดยที่เขามีได้มีทัศนעותเช่นนั้นแต่อย่างใด และเมื่อข้อกล่าวหาที่เป็นเท็จถูกนำมากล่าวซ้ำแล้วซ้ำเล่ามันก็อาจสร้างความคลุมเครือจนแทบจะกลายเป็นข้อเท็จจริงที่ยากต่อการปฏิเสธ

บางทีข้อกล่าวหาหนึ่งอาจมีที่มาจากทัศนעותที่ไม่เป็นที่ยอมรับกันในชนส่วนมากของนิกาย โดยเป็นทัศนעותที่นักวิชาการส่วนมากของนิกายปฏิเสธ ซึ่งเราสามารถพบตัวอย่างของกรณีนี้ได้อย่างมากมาในความเข้าใจผิดที่เกิดขึ้นระหว่างซุนนะฮ์และชีอะฮ์ เช่นข้อครหาที่กล่าวว่าชีอะฮ์มีความเชื่อว่ากูรอ่านถูกบิดเบือน หรือข้อครหาที่กล่าวว่าพวกเขามีกูรอ่านอีกเล่มหนึ่ง นั่นคือมุศหฟฟาฎิมะฮ์ ในขณะที่นักปราชญ์ระดับสูงทั้งในอดีตและปัจจุบันต่างได้ปฏิเสธทัศนעותที่แปลกประหลาดนี้ อีกทั้งยังได้เขียนหนังสือโต้ตอบและหักล้าง ในขณะที่พวกเขา (ในวิหยของพวกเขา) ต่างก็อ่านกูรอ่านเล่มเดียวกันกับที่มุสลิมนิกายอื่นอ่าน และอ่านกูรอ่านเล่มนั้นในนมาซ อีกทั้งยังได้ใช้กูรอ่านเล่มนั้นในการเป็นแหล่งอ้างอิงในทางความเชื่อและหลักนิติบัญญัติของพวกเขา

แต่ถึงกระนั้นก็ตาม ก็ยังมีคนบางกลุ่มที่ยังคงพยายามพิสูจน์ถึงความ เป็นจริงของข้อกล่าวหานี้ และพยายามเผยแพร่มันไปในวงกว้างเพื่อ ปลุกกระแสต่อต้านชีอะฮ์

ในทางกลับกัน มีชีอะฮ์บางกลุ่มที่กล่าวหาว่าชาวซุนนะฮ์นั้น เกลียดชังอะฮ์ลุลบัยต์และเป็นปฏิปักษ์ต่อพวกท่าน ทั้ง ๆ ที่ไม่มีอะฮ์ลุซ ซุนนะฮ์คนใดเลยที่จะบังอาจกล่าวสิ่งใดอันเป็นการแสดงความ เป็น ศัตรูต่ออะฮ์ลุลบัยต์ได้ ยิ่งไปกว่านั้นปวงปราชญ์ของพวกเขาในยุค ต่าง ๆ ต่างก็ได้เขียนตำรับตำรามากมายเกี่ยวกับความประเสริฐของ อะฮ์ลุลบัยต์ อีกทั้งตำราหะดีษของพวกเขาก็มีหะดีษมากมายที่กล่าว ถึงความรักในอะฮ์ลุลบัยต์และคุณความดีของพวกท่าน ชุหนี่ทุกคนใน ขณะที่กำลังจะฮะฮ์ฮุดในนมาซต่างก็ได้ประสาทพร (ศอลละวาต) แก่ ท่านศาสดาและอะฮ์ลุลบัยต์ของท่านอย่างเคร่งครัด ซึ่งกรณีนี้เป็น กรณีที่แตกต่างจากพวกนาศิบีที่เป็นเพียงกลุ่มคนที่มีความคิดแปลก ประหลาด โดยที่คนกลุ่มนี้มีได้ถือเป็นตัวแทนของอะฮ์ลุซซุนนะฮ์วัล ญะมาอะฮ์แต่อย่างใด

จริงอยู่ที่อะฮ์ลุซซุนนะฮ์อาจไม่เห็นพ้องต้องกันกับชีอะฮ์ในสิ่งที่ พวกเขาเชื่อ ในเรื่องความเป็นผู้นำและความบริสุทธิ์ของอะฮ์ลุลบัยต์ แต่ถึงกระนั้นความรักในอะฮ์ลุลบัยต์และการให้เกียรติพวกท่านก็ถือ เป็นข้อบังคับทางศาสนาที่ทั้งซุนนะฮ์และชีอะฮ์ต่างเห็นพ้องต้องกัน

ท่ามกลางกระแสความขัดแย้งทางนิกายที่เกิดขึ้นในช่วงหลังนี้ ซึ่งมีที่มาจากปัจจัยทางการเมือง ทำให้ประชาชาตินี้ถูกปกคลุมไปด้วย บรรยากาศแห่งความเกลียดชังระหว่างนิกาย และทำให้ชนวนความ ขัดแย้งระหว่างซุนนะฮ์และชีอะฮ์ถูกนำมาจุดขึ้นอีกครั้ง เช่นเดียวกับที่

4 อะฮ์ลุลบัยต์

ข้อครหาและการใส่ร้ายระหว่างสองฝ่ายได้เกิดขึ้นผ่านทางช่องโทรทัศน์ดาวเทียมและสื่อสังคมออนไลน์ ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้ทำให้ประชาชาตินี้ที่ประกอบไปด้วยคนสองกลุ่มใหญ่ๆ คือซุนนะฮ์และชีอะฮ์ต้องตกอยู่ในสภาพของความแตกแยกและความตึงเครียดทางนิกายอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน ยังไม่นับรวมถึงความเกลียดชังที่สองฝ่ายมีต่อกัน จนบางครั้งได้นำไปสู่ความรุนแรงและการทำลายล้างที่เกิดขึ้นภายใต้สโลแกนของความขัดแย้งทางนิกาย

ผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องและนักเผยแพร่ศาสนาที่มีความบริสุทธิ์ใจจะต้องไม่ปล่อยให้ประชาชาตินี้ตกเป็นเหยื่อของความหลงผิดและการปลุกกระแสความเป็นศัตรู เพราะสิ่งนี้เป็นเสมือนการราดน้ำมันลงไปบนไฟแห่งความขัดแย้งที่รังแต่จะทำให้ความเป็นศัตรวยิ่งทวีความรุนแรงขึ้น ซึ่งสิ่งนี้ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ใดนอกจากศัตรูของศาสนาและประชาชาติอิสลามเท่านั้น หน้าที่ของพวกเขาที่มีต่อความพยายามอันเลวทรามที่พยายามสร้างความเกลียดชังและความเป็นศัตรูให้เกิดขึ้นในประชาชาติอิสลามก็คือ พวกเขาจะต้องเผยแพร่วัฒนธรรมแห่งความรัก ขันติธรรมทางศาสนา ความสมัครสมานสามัคคี และความเป็นพี่น้องให้เกิดขึ้นในหมู่มุสลิม และจะต้องสร้างความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องให้แก่ผู้คนเพื่อที่พวกเขาจะได้ทำความรู้จักกับแนวคิดและความเชื่อทางศาสนาของผู้อื่น โดยตั้งอยู่บนหลักของเหตุผลและความยุติธรรม และห่างไกลจากการใส่ร้ายป้ายสีและความเคลือบแคลงสงสัยต่อผู้อื่นในทางไม่ดี ผู้รู้และนักเผยแพร่ศาสนาจะต้องไม่ยอมให้คำกล่าวหาที่เป็นเท็จแพร่กระจายไปจนทำให้ผู้คนต่างนิกายมีความเข้าใจผิดต่อกัน อย่างน้อยก็ด้วยการแสดงท่าทีอันหนึ่งเฉยต่อการ

เผยแพร่ว่ากล่าวหาที่เป็นเท็จนั้น

คัมภีร์กูรออันอันทรงเกียรติและวงศาวานผู้ประเสริฐเป็นสิ่งหนึ่งสองสิ่งที่ท่านศาสนทูตได้มอบไว้ให้แก่เราหลังจากที่ท่านได้จากโลกนี้ไป โดยตัวบทหะดีษที่มุสลิมทุกนิกายมีมติเป็นเอกฉันท์ในความถูกต้องของมัน และคำกล่าวของท่านในเหตุการณ์ขอตีรคุมที่เกิดขึ้นหลังจากที่ท่านเสร็จสิ้นจากการบำเพ็ญฮัจญ์ครั้งสุดท้าย ท่านได้กล่าวว่า “ฉันได้ทิ้งไว้ในหมู่พวกท่านซึ่งสิ่งหนึ่งสองสิ่ง สิ่งแรกคือคัมภีร์ของพระเจ้า ซึ่งในนั้นมีทางนำและแสงสว่าง ใครที่ยึดมันอยู่กับฉันและรับเอามันไว้ เขาก็จะอยู่บนทางนำ และใครที่ประพฤติดีไปจากมันเขาก็จะหลงทาง ฉะนั้น จงรับเอาคัมภีร์ของพระเจ้าไว้และยึดมันไว้ในสิ่งนี้” ซึ่งในช่วงแรกของหะดีษบทนี้ท่านได้ส่งเสริมให้มวลมุสลิมยึดมันต่อคัมภีร์แห่งพระเจ้า หลังจากนั้นท่านก็ได้กล่าวต่อไปอีกว่า “และอะฮ์ลุลบัยต์ของฉัน ฉันขอเตือนให้พวกท่านรำลึกถึงพระเจ้าใน (ความสำคัญของ) อะฮ์ลุลบัยต์ของฉัน ฉันขอเตือนให้พวกท่านรำลึกถึงพระเจ้าใน (ความสำคัญของ) อะฮ์ลุลบัยต์ของฉัน ฉันขอเตือนให้พวกท่านรำลึกถึงพระเจ้าใน (ความสำคัญของ) อะฮ์ลุลบัยต์ของฉัน”¹

หน้าที่ประการแรกที่ประชาชาตินี้มีต่อสิ่งหนึ่งทั้งสองสิ่งก็คือ การปกป้องรักษาความสำคัญของสิ่งทั้งสองนี้ไว้ในให้ดำรงอยู่ในจิตใจของประชาชาติ และพิทักษ์มันไว้จากการตั้งข้อสงสัยและการทำลายความ

¹ มุสลิม บินอัลหัจญญาญ อันนีسابูรี. (1998). ศอฮี้หฺ มุสลิม (พิมพ์ครั้งที่ 1). วิทยา : ดาร อัลมุขนี. باب فقه العیال ائمة کونوا بهنّ هدیة ال 2408. และ: มุหัมมัด นาครูดดีน อัลอัลบานี. (1983). ลิลลิลละฮ์ อัลอะหาดีษ วัตศอฮیبะฮ์ (พิมพ์ครั้งที่ 1). อัลคูเวต : อัดดาม อัลสะละฟียะฮ์. เล่ม 4 หน้า 355 หะดีษที่ 1761

6 อะฮ์ลุลบัยต์

น่าเชื่อถือ นั่นก็ด้วยการยุติการกล่าวหากันว่ามุสลิมกลุ่มหนึ่งบิดเบือน
กุรอาน และยุติการสร้างความเกลียดชังต่ออะฮ์ลุลบัยต์ อีกทั้งจะต้อง
ให้ความสำคัญต่อการพิจารณาถึงทัศนะที่มุสลิมทั้งซุนนะฮ์และชีอะฮ์
เห็นพ้องต้องกัน นั่นก็คือ สถานภาพอันสูงส่งของสิ่งทั้งสองนี้และความ
ศักดิ์สิทธิ์ที่มันมี ทั้งนี้โดยจะต้องมองข้ามทัศนะที่แปลกประหลาด (อัล
ฮารอ์ อัสซาชะฮ์) ที่ไม่ควรจะต้องตกเป็นภาระความรับผิดชอบของ
ใครนอกจากเจ้าของทัศนะดังกล่าวเท่านั้น และจะต้องไม่ทำให้มันมา
ก่อให้เกิดความเสียหายต่อมดีที่เป็นเอกฉันท์ของประชาชาติได้

ที่กล่าวมานี้มิได้ต้องการที่จะบอกว่ามุสลิมทุกนิกายจะต้องมี
ความเห็นพ้องต้องกันในทุกแง่มุมและทุกรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับ
กุรอานอันทรงเกียรติและอะฮ์ลุลบัยต์ มุสลิมสามารถมีทัศนะที่แตก
ต่างกันได้ในการอธิบายโอองการกุรอานอันทรงเกียรติ ซึ่งทัศนะ
ที่แตกต่างกันนี้อาจจะไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นระหว่างซุนนะฮ์และชีอะฮ์
เท่านั้น เพราะแม้แต่ภายในนิกายเดียวกันเองก็ยังมีทัศนะทางวิชาการ
ที่แตกต่างหลากหลาย เช่นเดียวกันในกรณีของมุมมอญที่หลากหลย
เกี่ยวกับบทบาทของอะฮ์ลุลบัยต์และการวิเคราะห์ถึงประวัติศาสตร์และ
ชีวประวัติพวกท่านเหล่านั้น

แต่อย่างไรก็ตาม ยังมีประเด็นที่ประชาชาติอิสลามมีความเห็น
พ้องต้องกันอยู่ เช่น การเป็นคัมภีร์ที่ได้รับการพิทักษ์ไว้ของกุรอานและ
การยึดถือมันเป็นแหล่งอ้างอิง ความรักในอะฮ์ลุลบัยต์และการเคารพ
ต่อพวกท่าน ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้เป็นสิ่งที่จะต้องเน้นย้ำและนำมา
เป็นพื้นฐานหลักในการสร้างเอกภาพให้เกิดขึ้นในประชาชาติ รวมไปถึง

ถึงการปกป้องรักษาความสงบเรียบร้อยและความมีมิตรภาพ ซึ่งเป็นปัจจัยหลักที่จะส่งผลต่อการปกป้องรักษาผลประโยชน์ของอิสลามและประชาชาติมุสลิมโดยรวม

หนังสือที่อยู่ในมือท่านผู้อ่านเล่มนี้เป็นหนังสือเล่มเล็ก ๆ ที่มีแนวคิดดังกล่าวเป็นหลักการพื้นฐาน เป็นหนังสือที่มาจากการบรรยายของข้าพเจ้าในงานของชัยค์มุฮัมมัดศอลิห์ อัลมุบาร็อก ณ เมืองกอฎีฟ เมื่อวันที่ 2 มุหรรอม ฮ.ศ.1428 และการบรรยายครั้งที่สองในมัดญิด อัลมุศฏอฟา เมืองกอฎีฟ เมื่อวันที่ 1 มุหรรอม ฮ.ศ.1434 ซึ่งอาจารย์หะซัน มันศูร อัซซัยค์ ได้นำเทปบันทึกและสคริปต์ที่ข้าพเจ้าเตรียมไว้ก่อนการบรรยายมาเรียบเรียงเป็นหนังสือ ขออัลลอฮ์ทรงตอบแทนความเหนื่อยยากของท่าน

ขอวิงวอนจากอัลลอฮ์ให้พระองค์ทรงอำนวยพรให้หนังสือเล่มนี้เป็นประโยชน์ต่อสังคมโดยรวม และบันดาลให้หนังสือเล่มนี้เป็นงานที่เขียนขึ้นเพื่อแสวงหาความใกล้ชิดต่อพระองค์อย่างบริสุทธิ์ใจ

หะซัน อัศศ็อฟฟาร

6 รอบีอ์ อัลอาคิเราะฮ์ ฮ.ศ.1437

16 มกราคม ค.ศ.2016

หัวใจของมวลมุสลิมกับความรักที่มีต่ออะฮ์ลุลบัยต์

(قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَىٰ)

“จงกล่าวเถิด ฉันไม่เรียกร้องสิ่งตอบแทนใดจากพวกท่าน
ในการนี้ นอกจากความรักในเครือญาติผู้ใกล้ชิด”

(อัซซุรอ โองการที่ 23)

หลักการทางศาสนาในการ มอบความรักแก่อะฮ์ลุลบัยต์

โองการของกูรอานอันทรงเกียรติและหะดีษที่รายงานจากศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ที่มุสลิมทุกนิกายถือว่ามันถูกต้องและน่าเชื่อถือ เป็นสิ่งที่ผลักดันให้หัวใจของมุสลิมทุกคนมีความรักต่ออะฮ์ลุลบัยต์ ดังเช่นโองการหนึ่งในกูรอานที่กล่าวว่า “จงกล่าวเถิด ฉันไม่เรียกร้องสิ่งตอบแทนใดจากพวกท่านในการนี้ นอกจากความรักในเครือญาติผู้ใกล้ชิด” (อัซซุรอ โองการที่ 23)

ในการที่บรรดาศาสดาทำการเผยแพร่ศาสนาของอัลลอฮ์พวกท่านก็ทำไปเพื่อตอบรับคำบัญชาของพระองค์ ดังนั้นพวกท่านจึงไม่ต้องการสิ่งตอบแทนจากผู้ใด ดังจะเห็นได้จากคำกล่าวของศาสดาห้าท่าน ได้แก่ นูห์ ฮูด ลูฏ คอสิห์ ซุอัยบ์ ที่ถูกกล่าวถึงไว้ในหำจูดของซูเราะห์อัซซุอะรอฮ์ว่า “และฉันไม่เรียกร้องสิ่งตอบแทนใดจะพบท่านในการนี้ สิ่งตอบแทนของฉันอยู่ ณ พระผู้ทรงอภิบาลแห่งสากลจักรวาล” (ซูเราะฮ์ อัซซุอะรอฮ์ โองการ 109, 127, 145, 164, 180)

ดังนั้น จึงไม่มีศาสดาท่านใดเลยที่ต้องการสิ่งตอบแทนจากผู้คนหรือคาดหวังสิ่งตอบแทนจากผู้ใดในการที่พวกท่านได้เผยแพร่ศาสนาของอัลลอฮ์ เช่นเดียวกันนี้ในกรณีของศาสดามุฮัมมัดที่อัลลอฮ์ทรงสูงส่งได้บัญชาให้ท่านกล่าวกับมวลมุสลิมว่า “จงกล่าวเถิด ฉันไม่เรียกร้องสิ่งตอบแทนใดจากพวกท่านในการนี้ และฉันมิได้เป็นหนึ่งในบรรดาผู้แอบอ้าง” (ศอด โองการที่ 86) แต่ในขณะที่เดียวกันเรากลับพบว่าอัลลอฮ์ผู้ทรงบริสุทธิ์และสูงส่งได้ส่งบัญชาให้ศาสดาของพระองค์

เรียกร้องสิ่งตอบแทนจากผู้คน ดังโองการที่ที่พระองค์ตรัสอย่างชัดเจนว่า “จงกล่าวเถิด ฉันไม่เรียกร้องสิ่งตอบแทนใดจากพวกท่านในการนี้ นอกจากความรักในเครือญาติผู้ใกล้ชิด” แล้วเราจะอธิบายความสอดคล้องกันระหว่างโองการนี้กับโองการที่กล่าวว่า “จงกล่าวเถิด ฉันไม่เรียกร้องสิ่งตอบแทนใดจากพวกท่านในการนี้ และฉันมิได้เป็นหนึ่งในบรรดาผู้แอบอ้าง” ได้อย่างไร และเป็นไปได้อย่างไรที่ท่านศาสดาจะเรียกร้องสิ่งตอบแทนจากมวลมุสลิมในการที่ท่านได้เผยแพร่ศาสนาของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้า ในขณะที่ศาสดาท่านอื่นไม่เคยทำเช่นนั้น

ความแตกต่างนี้ที่ดูเหมือนจะขัดแย้งกันในแง่มุมหนึ่ง ได้ถูกอธิบายไว้ด้วยพระพจนารถของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าในอีกโองการหนึ่งที่พระองค์ได้ตรัสว่า “จงกล่าวเถิด สิ่งตอบแทนใดที่ฉันเรียกร้องจากพวกท่านมันก็เป็นของพวกท่านเอง สิ่งตอบแทนของฉันนั้นอยู่ ณ อัลลอฮ์เท่านั้น และพระองค์คือผู้ทรงเป็นประจักษ์พยานต่อทุกสิ่ง” (สะบะฮ์ โองการที่ 47) ผู้ที่จะได้รับประโยชน์จากความรักในเครือญาติผู้ใกล้ชิด (กูรบา) ของท่านศาสดาไม่ใช่ตัวของท่านศาสดาผู้ทรงเกียรติ แต่เป็นมวลมุสลิมเองที่จะได้รับประโยชน์ เพราะเมื่อประชาชาติอิสลามมีความรักต่ออะฮ์ลุลบัยต์และมีความผูกพันกับพวกท่าน สิ่งที่จะตามมาก็คือความผาสุกและความดีงามที่พวกเขาจะได้พบ

มีรายงานและหะดีษมากมายในตำราของมวลมุสลิมที่อธิบายความหมายของโองการอันจำเริญนี้ที่กล่าวว่า “จงกล่าวเถิด ฉันไม่เรียกร้องสิ่งตอบแทนใดจากพวกท่านในการนี้ นอกจากความรักในเครือญาติผู้ใกล้ชิด” เช่นตัฟซีร์ อัลกัชซาฟ และอัศศอวาอิก อัลมุห์-ริเกาะฮ์ และนอกเหนือจากนี้ยังมีหะดีษที่ได้รับการยอมรับในหมู่มุสลิม

12 อะฮ์ลุลบัยต์

ที่รายงานว่า ศอหาบะฮ์ได้ถามศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ว่า “โอ้ศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ ใครกันเล่าคือเครือญาติผู้ใกล้ชิด (กูรบา) ของท่าน ที่เราจำเป็นต้องมอบความรักให้แก่พวกเขา” ท่านตอบว่า “อะลี ฟาฏิมะฮ์ และบุตรทั้งสองของพวกเขา”¹

รายงานอีกบทหนึ่งกล่าวว่า อิมามอะฮ์ลุลบัยต์ได้กล่าวปราศรัยในหมู่ผู้คนหลังจากการเป็นชะฮีดของหัวหน้าแห่งศรัทธาชนว่า “ฉันเป็นหนึ่งในอะฮ์ลุลบัยต์ที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดให้ความรักต่อพวกเราเป็นข้อบังคับเหนือมุสลิมทุกคน”²

หะดีษอันจำเริญเรียกร้องไปสู่ความรักในอะฮ์ลุลบัยต์

ในตำราหะดีษมีตัวบทหะดีษมากมายที่สนับสนุนให้มุสลิมมีความรักต่ออะฮ์ลุลบัยต์ เช่นหะดีษที่รายงานจากศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ที่กล่าวว่า

“จงรักอัลลอฮ์ เพราะพระองค์ได้ทรงประทานสิ่งดีงามมากมายแก่พวกท่าน และจงรักฉันเพื่อความรักที่มีต่ออัลลอฮ์ และจงรักอะฮ์ลุลบัยต์ของฉันเพื่อความรักที่มีต่อฉัน”³ และในหะดีษอีกบทหนึ่งที่

1 อะลี บินอบีบักร์ อัลฮัยษะมี. (ฮ.ศ. 1406). มัจญ์มะฮ์ อัลชะฮะวาอิด. ดาร อัลมะอาริฟ. เล่ม 7 หน้า 106

2 มุหัมมัด บินอับดิลลาฮ์ อัลหากิม อันนีสาบูรี. (1997). อัลมุสตัดร็อก อะลัดศอฮ์ฮัยัน (พิมพ์ครั้งที่ 1). ไคโร: ดาร อัลหะรอหมัยน์. เล่ม 4 หน้า 189 หะดีษที่ 4802

3 เรื่องเดียวกัน. เล่ม 3 หน้า 162 หะดีษที่ 4716

ได้รับการตรวจสอบโดยซัยค์ อัลอัลบานี¹ ซึ่งเป็นหะดีษที่รายงานจากท่านศาสดาว่า “ขอสาบานด้วยพระผู้ซึ่งชีวิตของฉันอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ไม่มีใครที่จะเป็นปฏิปักษ์ต่อเราอะฮ์ลุลบัยต์ แวันเลยแต่ว่าอัลลอฮ์จะทรงนำเขาเข้าสู่ไฟนรก” นอกเหนือจากนี้ยังมีหะดีษอีกมากมายที่กล่าวถึงสถานภาพของอะฮ์ลุลบัยต์ท่านต่างๆ เช่นตวับทที่รายงานจากท่านหญิงผู้สัจจริง ฟาฏิมะฮ์ อัชชะฮ์รอ ที่รายงานคำกล่าวของท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ในเรื่องของท่านว่า “ฟาฏิมะฮ์เป็นเลือดเนื้อของฉัน ใครที่ทำให้เธอโกรธก็เท่ากับทำให้ฉันโกรธ”²

ส่วนในเรื่องสถานภาพของอะลีก็มีรายงานบทหนึ่งในศอฮีห์อิบนิมาญูฮ์ที่รายงานจากอะลีโดยกล่าวว่า “ท่านศาสดาผู้ไม่รู้หนังสือได้มอบพันธสัญญาแก่ฉันว่า จะไม่มีใครที่รักฉันนอกจากผู้ศรัทธา และไม่มีใครที่จะเกลียดฉันนอกจากคนกัลบก”³ ซัยค์ อัลอัลบานีกล่าวว่า นี่เป็นหะดีษที่ศอฮีห์ นอกจากนี้ยังมีหะดีษอีกหลายบทที่กล่าวถึงสถานภาพของหะซันและหุซัยน์ เช่นหะดีษที่กล่าวว่า “ใครที่รักหะซันและหุซัยน์ก็เท่ากับรักฉัน และใครที่เกลียดเขาทั้งสองก็เท่ากับเกลียดฉัน”⁴

1 มุหัมมัด นาซิรุดดีน อัลอัลบานี. (1983). เรื่องเดิม, เล่ม 5 หน้า 643 หะดีษที่ 6488

2 มุหัมมัด บินอิสมาอีล อัลบุคอรี. (ฮ.ศ. 1420). ศอฮีห์ อัลบุคอรี. เบรุต: ดารอัลกูตุบ อัลอิสลามียะฮ์. เล่ม 2 หน้า 470 หะดีษที่ 3714

3 มุหัมมัด นาซิรุดดีน อัลอัลบานี. (ฮ.ศ. 1417). ศอฮีห์ สุนัน อิบนุมาญูฮ์ (พิมพ์ครั้งที่ 1). อรัรียาฏ: มักตะบะฮ์ อัลมะฮารีฟ. เล่ม 1 หน้า 56 หะดีษที่ 92

4 เรื่องเดียวกัน. เล่ม 1 หน้า 64 หะดีษที่ 117

14 อะฮ์ลุลบัยต์

นี่คือสิ่งสำคัญที่ได้รับการเน้นย้ำไว้ด้วยตัวบททางศาสนา ซึ่งตัวบทต่างๆ เหล่านี้ได้สร้างพื้นฐานอันแข็งแกร่งให้แก่หลักการนี้ที่ได้ส่งเสริมให้มุสลิมทุกคนแสดงความรักและภักดีต่ออะฮ์ลุลบัยต์

สถานภาพของอะฮ์ลุลบัยต์

จากตัวบทต่างๆ ที่เราได้กล่าวถึงมา แสดงให้เห็นว่าสถานภาพที่อะฮ์ลุลบัยต์มีนั้นเป็นสิ่งที่ได้รับมาจากความรู้และความดีของพวกเขา ดังนั้นประชาชาติอิสลามจึงยังคงให้ความเคารพและความรักต่อพวกเขา ประชาชาติอิสลามในทุกยุคทุกสมัยต่างมีความเห็นพ้องต้องกันในความรักที่มีต่ออะฮ์ลุลบัยต์และการเทิดทูนพวกเขาจริงอยู่ที่อาจมีคณกลุ่มเล็กๆ กลุ่มหนึ่งได้แสดงความเป็นศัตรูต่อพวกเขา ซึ่งอิสลามเรียกพวกเขาเหล่านั้นว่า “อันนะวาคิบ” ซึ่งคำนี้หมายถึงกลุ่มคนที่เป็นปฏิปักษ์ต่ออะฮ์ลุลบัยต์

ในช่วงแรกได้เกิดการต่อสู้กันทางการเมืองกันในประชาชาติอิสลาม ซึ่งชนชั้นปกครองได้มองว่าอะฮ์ลุลบัยต์เป็นคู่แข่งกับพวกเขาในเรื่องอำนาจการปกครอง อีกทั้งยังมองว่าประชาชาติอิสลามนั้นต่างมีความนิยมชมชอบในตัวพวกเขา ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงพยายามกีดกันและปิดกั้นพวกเขาจากอำนาจทางการเมือง

ชัยยิดคูฮัยมีทัศนะหนึ่งทีกล่าวถึงความหมายของนะวาคิบ หรือผู้ที่ตั้งตนเป็นศัตรูต่ออะฮ์ลุลบัยต์ว่า ไม่จำเป็นที่บรรดาคอลีฟะฮ์ที่มีอำนาจปกครอง (ในยุคของอะฮ์ลุลบัยต์) จะต้องเป็นนะวาคิบ จริงอยู่ที่พวกเขาอาจกดขี่ข่มเหงอะฮ์ลุลบัยต์ ซึ่งพวกเขาอาจทำไปเพื่อรักษาผลประโยชน์ และอำนาจการปกครองที่พวกเขามี แต่ภายในหัวใจของพวกเขาอาจมิได้มีความเกลียดชังต่ออะฮ์ลุลบัยต์ไปเสียทั้งหมด ยิ่งไปกว่านั้นพวกเขาอาจจะมีความรักต่อพวกเขาเสียด้วยซ้ำ ดังที่ฮารูน อีร์

รอซิด ได้กล่าวกับบุตรของเขาในถ้อยคำที่เป็นที่รับรู้กันดี ในขณะที่บุตรของเขาได้สังเกตเห็นเขาแสดงการให้เกียรติต่ออิมามกาซิม ซึ่งเขาได้กล่าวถ้อยคำที่ยืดยาวว่า “อำนาจการปกครองนั้นเป็นหมัน (เป็นเหตุที่นำไปสู่การตัดญาติขาดมิตร) และแม้จะเป็นเจ้าเอง (หมายถึงบุตรของอรรรอซิด - ผู้แปล) ที่มาแย่งชิงอำนาจนี้พ่อก็จะควักสิ่งที่อยู่ในสองเบ้าตาของเจ้าออก” คำกล่าวเช่นนี้มิได้หมายความว่าฮารูนเกลียดชังบุตรของเขา แต่หากมีความจำเป็นที่จะต้องสังหารบุตรของเขาเพื่อรักษาไว้ซึ่งผลประโยชน์ส่วนตนเขาก็จะทำเช่นนั้น ซึ่งทัศนะของชัยยิดคูฮียีในเรื่องนี้ได้ถูกถ่ายทอดมาโดยชัยคัมศรุลลอฮ์ อัลค็อลคอลี ในการจดบันทึกรายงานบทเรียนในหัวข้อ “บทเรียนเกี่ยวกับนิติบัญญัติของชีอะฮ์”

ปัญหาที่มีก็คือ คนบางกลุ่มพยายามที่จะเปลี่ยนความขัดแย้งทางการเมืองให้กลายเป็นความขัดแย้งทางศาสนา ซึ่งพวกเขาอาจทำไปเพื่อการประจบสอพลอชนชั้นปกครอง หรืออาจทำไปโดยไร้เจตนาเช่นเดียวกับที่อาจทำไปเพื่อผลประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่งที่พวกเขามี จนทำให้การออกห่างอะฮ์ลุลบัยต์เป็นหลักการทางศาสนาที่พวกเขายึดถือ จนพวกเขาได้กลายเป็นผู้เกลียดชังต่ออะฮ์ลุลบัยต์และตั้งตนเป็นศัตรูต่อพวกท่านโดยมีมูลเหตุมาจากความขัดแย้งทางการเมือง ตัวอย่างหนึ่งที่เราเห็นได้ก็คือ การที่หัวหน้าแห่งศรัทธาชน อะลี บินอะบีฏอลิบ ได้ถูกตำหนอบนธรรมาสน์ของมวมุสลิม ผ่านการโฆษณาชวนเชื่อต่างๆ ซึ่งก็เป็นปกติธรรมดาที่ผู้คนจะคล้อยตามการโฆษณาชวนเชื่อของสื่อ

ตลอดเวลาที่ผ่านมาประวัติศาสตร์ได้ถ่ายทอดให้เราได้รับทราบถึงบางตัวอย่างในเรื่องนี้ เช่นสิ่งที่นักปราชญ์มุสลิมคนหนึ่งได้เคยกล่าวไว้เกี่ยวกับนักรายงานหะดีษคนหนึ่ง นั่นคือ หุร็อยซฺ บินอุษมาน อัลหุมาศิ ว่า “เขาเป็นชาวเมืองซาม เป็นบุคคลที่น่าเชื่อถือ และเป็นผู้ที่เกลียดชังอะลี”¹ ซ่างเป็นสิ่งที่น่าแปลกกว่านักรายงานคนนี้เป็นผู้ที่น่าเชื่อถือได้อย่างไรในขณะที่เขาเป็นคนที่มีความเกลียดชังต่ออะลี บินอะบีฏอลิบ และประกาศความเกลียดครั่งที่เขามีอย่างเปิดเผย อิมรอน บินอะบาน กล่าววว่า “ฉันได้ยินหุร็อยซฺ บินอุษมานกล่าววว่า ‘ฉันไม่ชอบเขา (อะลี) เพราะเขาได้สังหารบรรพบุรุษของฉัน’” และในชีวิตประวัติของเขาเองก็กล่าววว่า “เขาสาปแช่งอะลี บินอะบีฏอลิบ (ขอความพึงพอใจจากอัลลอฮ์เพียงประสบแต่ของท่าน) ในตอนเช้า 70 ครั้ง และตอนเย็น 70 ครั้ง”²

มีเรื่องเล่าที่น่าสนใจเรื่องหนึ่งที่อัดตันกาบุลีได้เล่าไว้ในกอดีศุลอุละมาอ์ว่า นะญิบ บาซา เจ้าเมืองแบกแดดได้ไปยังเมืองนะญ์ฟอันทรงเกียรติ และขอให้ชัยคัมฮัมมัด หะซัน (ผู้เขียนหนังสืออัลญะวาฮิร) พาเขาไปเยี่ยมเยียนหลุมศพของหัวหน้าแห่งศรัทธาชน อะลี บินอบีฏอลิบ แต่เมื่อทั้งสองได้ไปถึงยังหลุมฝังศพของท่าน เจ้าเมืองได้ไปยืนอยู่หน้าหลุมศพ แห่งหน้าขึ้นมองฟ้าแล้วกล่าววว่า “ข้าแต่อัลลอฮ์ ด้วย

¹ อะห์มัด บินอะลี บินหะญูร อัลอัศกอลานี. (ฮ.ศ.1325). ตะฮ์ซิบ อัตตะฮ์ซิบ (พิมพ์ครั้งที่ 1). อินเดีย: ดาอิเราะฮ์ อัลมะอะริฟ อันนิศอมียะฮ์. เล่ม 2 หน้า 238

² เรื่องเดียวกัน. เล่ม 2 หน้า 209

ความศักดิ์สิทธิ์ของเศราลีขานี้ ขอจงทรงอภัยให้แก่ความผิดพลาดของอิมามอะลีที่ได้หลังเลือดของมุสลิมไปอย่างมากมาย”¹

สรุปก็คือ ในประชาชาติอิสลามยังมีคนกลุ่มเล็กๆ กลุ่มหนึ่งซึ่งแสดงความเป็นศัตรูต่ออะฮ์ลุลบัยต์ ในขณะที่คนส่วนมากมอบความรักให้แก่พวกท่าน จริงอยู่ที่ความรักในอะฮ์ลุลบัยต์นั้นอาจมิได้หลายระดับ ซึ่งเมื่อคนส่วนมากมีความรักต่ออะฮ์ลุลบัยต์อยู่ในหัวใจของพวกเขา เพียงแต่พวกเขามิได้เชื่อว่าพวกท่านเป็นผู้นำของประชาชาตินี้ หรือมิได้เชื่อว่าพวกท่านเป็นคอลีฟะฮ์ของท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์หรือไม่เชื่อว่าคำกล่าวของพวกท่านเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องปฏิบัติตาม เนื่องจากความเชื่อต่าง ๆ เหล่านี้เป็นความเชื่อเฉพาะของชีอะฮ์ของอะฮ์ลุลบัยต์เท่านั้น

ดังนั้นความรักที่มีต่ออะฮ์ลุลบัยต์ในขั้นพื้นฐานเป็นสิ่งที่มุสลิมทั้งหมดเห็นพ้องต้องกัน ส่วนบทบาทของพวกท่านและสถานภาพของพวกท่านนั้นยังคงเป็นประเด็นที่เป็นที่ถกเถียงกันอยู่ ดังที่ชัยยิดคูฮีย์ได้กล่าวว่า “สิ่งที่จำเป็นในเรื่องของวิลายะฮ์ก็คือ วิลายะฮ์ในความหมายของความจงรักภักดี ซึ่งพวกเขา (อะฮ์ลุลซุนนะฮ์) ก็มิได้เป็นผู้ปฏิเสธสิ่งนี้ (ในความหมายนี้) อีกทั้งพวกเขาอาจจะแสดงออกถึงความรักที่มีต่ออะฮ์ลุลบัยต์อีกด้วย ส่วนวิลายะฮ์ในความหมายของการเป็นคอลีฟะฮ์ มันก็ไม่ถือเป็นสิ่งจำเป็น (ฎอรรูรี) แต่อย่างไรก็ตามมันเป็นเรื่องของทัศนะและมุมมอง ซึ่งคนบางกลุ่มอาจอธิบายมันไปในความหมาย

¹ อัลมีรซา มุหัมมัด บินสุลัยมาน อัตตันกาบูลี. (ฮ.ศ. 1413). กอศ็อบ อัลอุลมะฮ์ (พิมพ์ครั้งที่ 1). เบรุต: ดาร อัลมะหัจญะฮ์ อัลบัยฎอฮ์. หน้า 119

ของความรักเท่านั้น ถึงแม้จะเป็นไปได้ด้วยการปฏิบัติตามบรรพบุรุษหรือปวงปราชญ์ของพวกเขาก็ตาม และถึงแม้ว่าการที่พวกเขาปฏิเสธวิลายะฮ์ในความหมายของการเป็นคอลีฟะฮ์จะมีที่มาจากความเคลือบแคลงสงสัยดังที่พวกเขาทราบ ซึ่งก่อนหน้านี้เราได้กล่าวไปแล้วว่าการปฏิเสธสิ่งจำเป็น (ฏอริรี) จะส่งผลให้ผู้ปฏิเสธเป็นกาฟิรและเป็นนะญิสได้ นั่นก็คือ การปฏิเสธที่นำไปสู่การปฏิเสธศาสนา หากว่าเขารู้ว่าสิ่งที่เขาปฏิเสธนั้นเป็นสิ่งที่จำเป็นที่ต้องเชื่อในทางศาสนา ซึ่งเงื่อนไขนี้มิได้เกิดขึ้นในกรณีของผู้ที่มีความคิดเห็นแตกต่างกับเรา เนื่องจากความเป็นคอลีฟะฮ์ของอะฮ์ลุลบัยต์ มิได้เป็นสิ่งที่ชัดเจนสำหรับพวกเขาในระดับที่ถือเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องเชื่อ วิลายะฮ์ (ในความหมายของการเป็นคอลีฟะฮ์) เป็นสิ่งที่จำเป็นที่ต้องเชื่อในระดับนิกาย แต่มิได้เป็นสิ่งที่จำเป็นที่ต้องเชื่อในระดับศาสนา”¹

อิมามโคมัณีกกล่าวว่า “อิมามะฮ์ในความหมายที่ชาวอิมามียะฮ์เชื่อกัน มิได้เป็นสิ่งจำเป็นในทางศาสนา เพราะสิ่งจำเป็นนั้นหมายถึงสิ่งที่มีความกระจำจางชัดสำหรับมุสลิมทุกระดับ และบางทีสิ่งจำเป็นในทัศนะของคนมากมายอาจจะไม่ตรงกับความหมายที่อธิบายไปนี่ก็เป็นได้ โดยยังไม่ต้องคำนึงถึงความที่มันเป็นสิ่งจำเป็นแต่อย่างใด ไซ้ มันเป็นพื้นฐาน (ทางความเชื่อ) ของนิกาย และผู้ที่ปฏิเสธมันนั้นก็ถือว่าเป็นผู้ที่อยู่นอกนิกาย แต่มิได้อยู่นอกอาณาเขตของอิสลาม”²

¹ ลัยยิตอบุลกอสิม อัลคูฮัย. (ฮ.ศ. 1417). อดตันกัทท์ ฟิซร์ห์ อัลอูรวะฮ์ อัลวุฆกอ (พิมพ์ครั้งที่ 4). มุฮัสสะสะฮ์ อันศอริยอน. เล่ม 2 กิตาบ อัลญูฮอฮฺเราะฮ์ หน้า 86

² รุหุลลอฮฺ อัลคูมัยนี. (1970). กิตาบ อัลญูฮอฮฺเราะฮ์. อันนะญูฟ อัลอัชชีอฟ: มัจญบะฮ์ อัลอาดาบ. เล่ม 3 หน้า 441

สิ่งที่กล่าวมานี้มีความหมายชัดเจน กล่าวคือ ความเป็นอิมามของอะฮ์ลุลบัยต์และการเป็นผู้นำประชาชาติของพวกเขาเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องเชื่อสำหรับผู้ที่อยู่ในนิกายญะฮ์ฟีรี ซึ่งนี่ก็เป็นสิ่งที่เป็นที่ยอมรับและศรัทธาของชีอะฮ์ ส่วนมุสลิมกลุ่มอื่นก็มีความเชื่อและทัศนะของพวกเขา ซึ่งแน่นอนอย่างยิ่ง โอกาสของการวิพากษ์วิจารณ์และการเสวนายังคงเปิดกว้างอยู่เสมอ ซึ่งพวกเราก็มีหลักฐานและข้อพิสูจน์ของเรา ในขณะที่มุสลิมกลุ่มอื่นก็มีคำอธิบายตัวบทตามทัศนะของพวกเขา

บรรดาอิมามของเราไม่เคยมองว่าผู้ที่มีทัศนะแตกต่างจากพวกท่านในเรื่องความเป็นผู้นำของพวกเขา ไม่ว่าจะมาจากการตีความหรือความเคลือบแคลงสงสัย จะทำให้พวกเขาเหล่านั้นออกนอกศาสนา แต่พวกเขายังถือเป็นมุสลิมอยู่ มีคำกล่าวหนึ่งของอิมามญะฮ์ฟีร อัศ-ศอดิก ที่กล่าวว่า “สวรรค์มีแปดประตู ประตูบานหนึ่งเป็นทางเข้าของบรรดาศาสดาและผู้ลัจจริง ประตูอีกบานหนึ่งเป็นทางเข้าของบรรดาชะฮีดและกัลยาณชน ส่วนประตูอีกห้าบานเป็นทางเข้าของชีอะฮ์และผู้มีใจรักต่อเรา ส่วนประตูอีกบานหนึ่งเป็นทางเข้าของมุสลิมกลุ่มที่เหลือ ที่กล่าวปฏิญาณตนว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์ และในหัวใจของเขาไม่มีความเกลียดชังต่อเราแม้เพียงเส้นยวธูลี”¹ กล่าวคือมุสลิมที่ไม่ใช่ชีอะฮ์ของอะฮ์ลุลบัยต์ และมีได้มีความเกลียดชังต่ออะฮ์ลุลบัยต์ ก็เป็นผู้ที่สามารถจะเข้าสู่สวรรค์ได้

¹ อัซซัยค์ อัศศอดุก. (ฮ.ศ. 1429). อัลคิตอบ (พิมพ์ครั้งที่ 1). เบรุต: ดาร์ อัลมูรตะอู. หน้า 432

การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นด้วยทัศนคติที่ดี

มีประเด็นสำคัญอีกประเด็นหนึ่งที่เราจำเป็นต้องอธิบายในเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างมุสลิมต่างนิกาย นั่นคือ เป็นสิ่งที่สมควรเป็นอย่างยิ่งที่มุสลิมจะมีทัศนคติที่ดีต่อกัน และไม่มองในทางลบว่าพี่น้องต่างนิกายเป็นพวกตื้อดิ่งและหัวแข็ง โดยคิดเอาเองว่าพวกเขารู้ว่าอะไรคือสัจธรรมแต่กลับไม่ปฏิบัติตาม นี่เป็นความเข้าใจที่ผิด ผู้คนส่วนมากย่อมมองว่านิกายและแนวทางที่เขาปฏิบัติตามเท่านั้นที่เป็นสัจธรรม เพราะพวกเขาได้ใช้ชีวิตอยู่ในบริบทของแนวคิดนั้นจนหลอมละลายกลายเป็นคนของแนวคิดหรือนิกายนั้นไปเสียหมดแล้ว และอาจจะด้วยความบกพร่องบางอย่างพวกเขาจึงไม่มีโอกาสที่จะได้ทำความรู้จักกับสัจธรรม คงไม่มีใครอยากจะเข้านรกและละทิ้งหนทางแห่งการรอดพ้น หากว่าเขารู้ว่าหนทางแห่งการรอดพ้นนั้นคือหนทางใด

จริงอยู่ที่อาจมีคนบางคนได้ประจักษ์สู่สัจธรรมแต่เขากลับปฏิเสธมันด้วยความหยิ่งยโส แต่ไม่ใช่ว่าคนส่วนใหญ่จะเป็นเช่นนั้น ดังนั้นจึงเป็นการเหมาะสมที่มุสลิมจะมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันโดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของทัศนคติที่ดี โดยผู้ที่ปฏิบัติตามนิกายซุนนะฮ์จะต้องไม่คิดไปเองว่าผู้ที่ปฏิบัติตามนิกายชีอะฮ์ดำเนินชีวิตไปในหนทางที่เขาเองก็รู้ทั้งรู้ว่ามันผิด แต่จะต้องเชื่อว่าชีอะฮ์ดำเนินชีวิตไปในหนทางที่เขามั่นใจว่ามันถูกต้อง มิฉะนั้นแล้วเขาก็จะไม่ดำเนินชีวิตไปในหนทางนั้น เช่นเดียวกันนี้ ชีอะฮ์ก็ต้องไม่คิดไปเองว่าซุนนะฮ์นั้นดำเนินชีวิตไปในหนทางที่เป็นโมฆะ เปล่าเลย ผู้ที่อยู่ในแนวทางซุนนะฮ์เองก็ดำเนินชีวิตไปในหนทาง

ที่เขามองว่ามันถูกต้อง และหากว่ามันเป็นที่กระจ่างแจ้งสำหรับเขาว่า มันเป็นหนทางที่ไม่ถูกต้องเขาก็ยอมจะไม่ดำเนินชีวิตไปในหนทางนั้น และที่เรากล่าวมาทั้งหมดนี้ก็ไม่ได้หมายความว่า เราจะปฏิเสธว่าอาจจะมีคนบางคนหรือบางกลุ่มจากฝ่ายนั้นและฝ่ายนี้ที่ยังคงตั้งตาคอยที่จะ ปฏิเสธัจธรรมด้วยความหยิ่งยโสที่พวกเขามี

ประวัติศาสตร์ของประชาชาติกับความรักที่มีต่ออะฮ์ลุลบัยต์

หากว่าเราได้ศึกษาประวัติศาสตร์ของประชาชาติอิสลามก็จะเห็นได้ว่า ในทุกยุคสมัยประชาชาตินี้ได้แสดงความเคารพและให้เกียรติต่ออะฮ์ลุลบัยต์ ถึงแม้ว่าจะเป็นชนชั้นปกครองในรุ่นก่อนที่กดขี่พวกท่านก็ตาม จริงอยู่ที่พวกเขาถือรสนิยมที่พวกท่านมีในการปกครอง แต่ลึกๆ แล้วในใจของพวกเขาก็ต่างรู้ถึงสถานภาพของพวกท่าน ครั้งหนึ่งอัลมะอฺมูน แห่งราชวงศ์อับบาสิยะฮ์เคยกล่าวในทำนองว่า เขาได้เรียนรู้ถึงความประเสริฐของอะฮ์ลุลบัยต์จากบิดาของเขา ฮารูน นั่นก็เพราะว่าเขาได้เห็นบิดาของเขาเทิดทูนและให้เกียรติอิมามมุซา บินญะฮ์ฟัร และสิ่งนั้นได้สร้างความประทับใจแก่เขา

เขากล่าวว่า “ฉันเป็นลูกที่กล้าที่สุดของบิดา ในขณะที่ไม่มีใครเหลืออยู่อีกในท้องพระโรงฉันได้ถามท่านว่า โอ้หัวหน้าแห่งศรัทธาชน บุคคลคนหนึ่งที่ท่านให้เกียรติและเทิดทูน และลูกออกต้อนรับเขา และนำเขามาหั่งกลางที่ประชุม และยั้งนั่งต่ำกว่าเขา อีกทั้งยังสั่งให้เราจงบังเหียนพาหนะให้เขา คนคนนั้นคือใคร” ท่านกล่าวว่า “ลูกเอ๋ย หากพิจารณาจากความสัมพันธ์ที่มีต่อศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์แล้ว ท่านผู้นี้มี

สิทธิมากกว่าพ่อและสิ่งสร้างทั้งหมดเสียอีก แต่ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ หากเจ้ามาแย้งซึ่งสิ่งนี้ (อำนาจการปกครอง) จากพ่อ พ่อก็จะควักสิ่งที่อยู่ในเบ้าตาทั้งสองของเจ้าออก เพราะอำนาจการปกครองนั้นเป็นสิ่งที่อยู่เหนือความสัมพันธ์ทางเครือญาติ”¹

ดังนั้น เราถือว่าประชาชาติอิสลามต่างก็รับรู้กันดีถึงสถานภาพอันสูงส่งของอะฮ์ลุลบัยต์ และต่อไปนี่เราจะนำตัวอย่างการให้เกียรติอะฮ์ลุลบัยต์จากบรรดาอิมามของนิกายต่างๆ มานำเสนอเป็นลำดับต่อไป

แบบฉบับของผู้นำนิกายต่าง ๆ ในการให้เกียรติต่ออะฮ์ลุลบัยต์

หากว่าเราได้ศึกษาถึงแบบอย่างของบรรดาอิมามของนิกายทั้งสี่ และศึกษาถึงวิถีชีวิตของพวกเขา เราก็จะพบได้ว่าพวกเขาได้แสดงออกถึงความรักและการให้เกียรติต่ออะฮ์ลุลบัยต์อย่างชัดเจน ทั้งนี้ก็เป็นเพราะสถานภาพอันสูงส่งที่พวกเขามีในประชาชาตินี้

อิมามมาลิก

อิมามมาลิกได้กล่าวถึงอิมามญะฮ์ฟัร บินมุฮัมมัด อัศศอดิกว่า “ดวงตาไม่เคยเห็น หูไม่เคยได้ยิน และหัวใจของมนุษย์ไม่เคยรับรู้ถึงการมีอยู่ของบุรุษท่านใดที่จะดีเลิศไปกว่าญะฮ์ฟัร บินมุฮัมมัด อัศศอดิก

¹ อับซัยด์ อัศศอดุก. (ฮ.ศ. 1404). อุยูน อัคบาร์ อรรถิฎอ (พิมพ์ครั้งที่ 1). เบรุต: มุอัสสะซะฮ์ อัลอะฮ์ลละมี ลิลมัญญูอาต. เล่ม 1. หน้า 84

ทั้งในด้านของความรู้ การบำเพ็ญเพียร และคุณธรรม”¹ และท่านยังกล่าวอีกว่า “ท่านเป็นคนที่มีความซื่อสัตย์และชอบยิ้ม แต่เมื่อมีคนกล่าวถึงท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ต่อหน้าท่านใบหน้าของท่านก็จะซีดเซียว ฉันไม่เคยเห็นท่านกล่าวหะดีษใดจากศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ เว้นแต่ว่าท่านจะอยู่ในสภาพที่สะอาดบริสุทธิ์ และฉันเคยไปมาหาสู่ท่านอยู่ช่วงหนึ่ง ซึ่งในช่วงนั้นฉันไม่เคยเห็นท่านอยู่ในสภาพใดนอกจากสามสภาพคือ นมาซ ถือศีลอด หรือไมก็อ่านกรอาน”²

อิมามอูษะนีพะฮ์

มีคำกล่าวหนึ่งของอิมามอูษะนีพะฮ์ ซึ่งเป็นคำกล่าวที่เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย คือ “หากไม่มีสองปีนั้น อันนุฮ์มานก็จะต้องพินาศ”³ ซึ่งสองปีนั้นก็คือ สองปีที่ท่านได้ร่ำเรียนวิชาจากอิมามญะฮ์ฟัร อัศศอดิก

และในครั้งที่มันศูร แห่งราชวงศ์อับบาสิยะฮ์ได้ขอให้ท่านวิวาทะกับอิมามศอดิก ท่านก็ใช้การวิวาทะในครั้งนั้นเป็นโอกาสในการประกาศถึงความชื่นชมที่มีต่ออิมาม ท่านกล่าวว่า “ในขณะที่อยู่ที่อัล

1 อะลัด หัยดร์. (ศ.ศ. 1422). อัลอิมาม อัศศอดิก วะ อัลมาซาฮิบ อัลอัรบะอะฮ์ (พิมพ์ครั้งที่ 5). เบรุต: ดาร์ อัตตะอารุฟ. เล่ม 4 ยุซ 8 หน้า 371. (เช่นเดียวกันนี้ในหนังสือตะฮ์ซิบ อัตตะฮ์ซิบ ของอิบนุหะญัวร์ เล่ม 2 หน้า 88)

2 เรื่องเดียวกัน หน้า 371-372

3 อับดุลหะลิม อัลญุนดี. (1977). อัลอิมาม ญะฮ์ฟัร อัศศอดิก (พิมพ์ครั้งที่ 1). ไคโร: อัลมัจลิส อัลอะฮ์ลา ลิซซุฮุน อัลอิสลามียะฮ์. หน้า 252

อีเราะฮ์ อับดุลอะฮ์ฟัร อัลมันศูรได้เรียกฉันเข้าไปพบแล้วกล่าวกับฉันว่า ผู้คนต่างพากันหลงใหลญะฮ์ฟัร บินมุฮัมมัด ฉะนั้น จงเตรียมปัญหา ยากๆ ไปถามเขา” ท่านกล่าวต่อไปว่า “แล้วฉันก็เตรียมปัญหาไปถามท่านถึงสี่สิบปัญหา จากนั้นอับดุลอะฮ์ฟัร ก็เรียกฉันเข้าพบในขณะที่เขาอยู่ที่อัลฮีเราะฮ์ ฉันก็ไปพบเขา ในครั้งนั้นญะฮ์ฟัร บินมุฮัมมัด นั่งอยู่ทางด้านขวามือของเขา เมื่อฉันเห็นญะฮ์ฟัร บินมุฮัมมัด ความน่าเกรงขามที่มีอยู่ในตัวท่านก็เข้ามาสู่ความรู้สึกของฉัน โดยที่ฉันไม่เคยรู้สึกเช่นนั้นมาก่อนเวลาที่เห็นอับดุลอะฮ์ฟัร อัลมันศูร” หลังจากนั้นท่านก็เล่าต่อไปว่า ท่านได้ถามอิมามญะฮ์ฟัรและอิมามก็ได้ตอบท่าน โดยกล่าวว่า “พวกท่านกล่าวเช่นนี้ ชาวเมืองมะดีนะฮ์ก็กล่าวเช่นนี้ และเรากล่าวเช่นนี้ บางทีเราก็อาจจะมีทัศนะที่สอดคล้องกัน หรือบางทีก็อาจจะแตกต่างกันทั้งหมด” จนกระทั่งท่านได้ถามคำถามทั้งหมดที่เตรียมมาทั้งสี่สิบคำถามแล้วจึงกล่าวว่า “เราได้รายงานไว้หรือว่า ผู้ที่มีความรู้มากที่สุดในหมู่มนุษย์ก็คือผู้ที่มีความรู้มากที่สุดในทัศนะต่างๆ ที่แตกต่างกัน”¹

อิมามซาฟีอี

เป็นที่ทราบกันดีถึงความรักที่อิมามซาฟีอีมีต่ออะฮ์ลุลบัยต์ เพราะท่านเป็นผู้เขียนบทกวีที่กล่าวว่า:

“โอดอะฮ์ลุลบัยต์ของศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ความรักในพวกท่าน

¹ เรื่องเดียวกัน. เล่ม 1 ยุซ 1 หน้า 56. (เช่นเดียวกันนี้ ในดัชนีรอดตุลหุฟาซ ของอัชชะฮะบี เล่ม 1 หน้า 157)

26 อะฮ์ลุลบัยต์

เป็นบัญญัติที่อัลลอฮ์ได้ประทานไว้ในกุรอาน

เพียงพอแล้วที่พวกท่านจะภูมิใจ

ใครไม่ประสาทรแต่พวกท่านไม่มีการนั้สการใดสำหรับเขา”¹

ท่านยังกล่าวอีกว่า:

“โอ้ผู้ซึ่งพาหนะจงหยุด ณ จุดขวางหินที่มินา

และประกาศต่อผู้ที่นั่งอยู่ในค็อยฟ์และผู้ลุกขึ้น

ในยามเช้าตรู่เมื่อผู้แสวงบุญไหลหลังไปมินา

ประดุจคลื่นยูเฟรติสที่เออลัน

หากความรักในลูกหลานมุฮัมมัดเป็นร็อฟฎ์แล้วไซ้ (การเป็น
ร็อฟฎ์เภาะฮ์ - ผู้แปล)

สิ่งหนักอึ้งทั้งสองก็จึงเป็นพยานว่าข้าคือร็อฟฎ์”²

อิมามอะหมัด บินฮันบัล

ในมุสนัดอิมามอะหมัด มีรายงานอยู่กลุ่มหนึ่งที่กล่าวถึงความ
ประเสริฐของอะฮ์ลุลบัยต์ และน่าจะเป็นไปได้ว่าไม่มีหนังสือคอฮ์หรือ

¹ เรื่องเดียวกัน. เล่ม 4 ชุข 8 หน้า 416. และโปรดดู: ยะนาบีอี อัลมะวัตตะฮ์.

เล่ม 2 หน้า 343

² มุหัมมัด บินอะหมัด อัชชะฮะบี. (ฮ.ศ. 1409). ตาริค อัลอิสลาม (พิมพ์ครั้งที่ 2). เบรุต: ตาร์ อัลกุตุบ อัลอะรอบี. เล่ม 14 หน้า 338

มุสнадเล่มโตเลยที่จะมีหะดีษที่กล่าวถึงความประเสริฐของอะฮ์ลุลบัยต์ มากไปกว่ามุสнад อิมามอะหมัด บินฮันบัล อีกทั้งท่านยังมีหนังสืออีก เล่มหนึ่งที่เขียนเกี่ยวกับความประเสริฐของอะลี บินอบีฏอลิบโดยเฉพาะ เช่นเดียวกับที่ท่านมีการพูดและการแสดงออกในเรื่องนี้ เช่นเรื่องเล่า โดยบุตรของท่าน अबดุลลอฮ์ บินอะหมัด บินฮันบัล ที่กล่าวว่า “บิดา ของฉันได้เล่าหะดีษมาว่าให้ฉันฟัง แล้วฉันก็ถามท่านว่า ข้าแต่ท่านพ่อ ท่านมีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องของความประเสริฐ (ของบรรดา ศอหาบะฮ์ - ผู้แปล) ท่านตอบว่า ในเรื่องของการเป็นคอลีฟะฮ์ ลำดับ ก็คืออับบักร์ อุมัร และอุษมาน ฉันถามท่านต่อไปว่า แล้วอะลี บินอบี ฏอลิบเล่า ท่านกล่าวว่า ลูกเอ๋ย อะลี บินอบีฏอลิบเป็นหนึ่งในอะฮ์ลุล บัยต์ ไม่มีใครสามารถจะเปรียบเทียบกับท่านได้”¹

นมาซของมุสลิมเป็นประจักษ์พยานถึงความรักในอะฮ์ลุลบัยต์

ที่กล่าวไปนั้นคือทัศนะของอิมามของมัซฮับต่างๆ ซึ่งมุสลิมใน ทุกมัซฮับต่างก็ยืนยันถึงความรักที่มีต่ออะฮ์ลุลบัยต์ และยอมรับถึง ความประเสริฐของพวกเขา เพราะในทุกการนมาซมุสลิมจะต้องกล่าว ในตะชะฮ์ฮ์สุดว่า “ข้าแต่อัลลอฮ์ ขอพระองค์ทรงประสาทพรแด่มุฮัมมัด และวงศ์วานของมุฮัมมัด ดังเช่นที่พระองค์ทรงประสาทพรแด่อิบรอฮีม และวงศ์วานของอิบรอฮีม แท้จริงพระองค์เป็นผู้ได้รับการสรรเสริญ

¹ อัลกอฎี สัยยิดนุรุลลอฮ์ อัลหุสัยนี อัลมัรอเซซี อัตตุสตะรี. **ซัรห์ อิห์กอก อัลหัก.** เบรุต: ดาร์ อัลกิตาบ อัลอิสลามี. เล่ม 15 หน้า 699, มะนากีบ อะหมัด ของ อิบнулญะฮ์ลี หน้า 163

และมีเกียรติยิ่ง”¹ ซึ่งสิ่งนี้เป็นวาญิบในมัซฮับซาฟีอี และในมัซฮับของอะหมัด บินฮันบัลในทัศนะหนึ่ง อิบน์ญุตามะฮ์ได้กล่าวว่า “ทัศนะที่เป็นที่ปรากฏ (ซอฮิร) ของมัซฮับของอะหมัด (ซออัลลอฮฺทรงเมตตาท่าน) คือ ความเป็นวาญิบของมัน (ความจำเป็นในการประสาทพรแก่ศาสดามุฮัมมัดและวงศ์วานของท่านในตะชะฮ์ฮ์สุด - ผู้แปล) เพราะออบูซุรอะฮ์ อัลดิมชกี ได้รายงานจากอะหมัดว่าท่านกล่าวว่า ฉันเคยกังวลใจในสิ่งนั้น ต่อมาก็ได้พบความกระจ่างชัด ซึ่งนมาชนั้นเป็นวาญิบ ซึ่งพิจารณาตามคำกล่าวนี้จะเห็นได้ว่าท่านได้เปลี่ยนจากทัศนะแรกมายึดถือทัศนะนี้”²

ข้อสังเกตที่น่าสนใจประการหนึ่งในที่นี้ก็คือ ไม่มีคนกลุ่มใดเลยที่จะถูกกล่าวถึงควบคู่กับการประสาทพรแต่ศาสนทูตแห่งอัลลอฮฺในขณะตะชะฮ์ฮ์สุดนอกจากอะฮ์ลุลบัยต์ ซึ่งสิ่งนี้บ่งบอกถึงสถานภาพพิเศษที่อะฮ์ลุลบัยต์มีในจิตใจของประชาชาตินี้ และด้วยหะดีษของศาสนทูตแห่งอัลลอฮฺที่กล่าวอธิบายการประสาทพร (ศอลาต) แก่ท่าน เมื่อครั้งที่กูรอานได้ลงโองการมาว่า “แท้จริงอัลลอฮฺและบรรดามลาอิกะฮ์ได้ประสาทพรแต่ศาสดา โอ้บรรดาผู้ศรัทธาจงประสาทพรแต่ท่านและยอมจำนนต่อท่านเถิด” ครั้งนั้นมีคนถามท่านว่า “เราจะประสาทพร

¹ อัลเมาสุอะฮ์ อัลฟิกีฮียะฮ์. (ค.ศ. 1992). พิมพ์ครั้งที่ 1. คูเวต: วิชาเราะฮ์ อัลเอากอฟ วะ อัชชูอูน อัลอิสลามียะฮ์. หน้า 97

² อับดุลลอฮฺ บินอะหมัด อัลมัคดิสีย์ บินญุตามะฮ์. (ฮ.ศ. 1412). อัลมุขนีย์ (พิมพ์ครั้งที่ 2). ไคโร: หะญูร์ ลิกญ์บิอาอะฮ์. เล่ม 2 หน้า 229

แก่ท่านอย่างไร” ท่านก็สอนตัวบทที่ใช้ในการประสาทพรให้แก่เขา ซึ่งตัวบทนั้นกล่าวถึงศาสนาและวงศ์วานของท่าน ท่านกล่าวว่า “จงกล่าวว่า ข้าแต่อัลลอฮ์ ขอพระองค์ทรงประสาทพรแต่มุฮัมมัดและวงศ์วานของมุฮัมมัด ดังเช่นที่พระองค์ได้ทรงประสาทพรแต่อิบรอฮีมและวงศ์วานของอิบรอฮีม แท้จริงพระองค์เป็นผู้ได้รับการสรรเสริญ เป็นผู้ที่มีเกียรติยิ่ง”¹

ด้วยเหตุนี้เอง การไม่กล่าวถึงวงศ์วานของท่านศาสดาในขณะที่ประสาทพรแต่ท่านจึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้การประสาทพรนั้นไร้ผล (บัตรอฮ์) มีรายหนึ่งจากท่านศาสดาว่า “จงอย่าประสาทพรแต่ฉันด้วยการประสาทพรที่ไร้ผล (อัศศอลาต อัลบัตรอฮ์)” มีคนถามท่านว่า “อะไรคือการประสาทพรที่ไร้ผลโอ้ศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์” ท่านตอบว่า คือการที่พวกท่านกล่าวว่า “ข้าแต่อัลลอฮ์ ขอพระองค์ทรงประสาทพรให้แก่มุฮัมมัด แล้วหยุด แต่จงกล่าวว่า ข้าแต่อัลลอฮ์ ขอพระองค์ทรงประสาทพรแต่มุฮัมมัดและวงศ์วานของมุฮัมมัด”² อนึ่ง การจำกัดผู้ที่ถูกกล่าวถึงในการประสาทพรในตะชะฮ์ฮ์สุดไว้เพียงท่านศาสดาและวงศ์วานของท่าน โดยไม่รวมถึงผู้อื่นก็ถือเป็นสิ่งที่โดดเด่นและชัดเจนที่บ่งบอกถึงสถานภาพอันสูงส่งที่พวกท่านมี

1 มุสลิม บินอัลหัจญญาญญ์ อันนีสาบูรี. (1998). เรื่องเดิม. หน้าที่ 66. บาบ อัศศอลาต อะลา อันนะบี บะฮ์ตะ อัดตะชะฮ์ฮ์ฮ์

2 สุลัยมาน บินอิบรอฮีม อัลกีอนดูซี. ยะนาบีย์ อัลมะวัตตะฮ์. เบรุต: มุอัสสะสะฮ์ อัลอะฮ์ลิม. เล่ม 1 หน้า 6. และโปรดดู: อัศศอวาอิก อัลมุหรีเกาะฮ์. เล่ม 2 หน้า 430

งานเขียนของปวงปราชญ์เต็มไปด้วยความประเสริฐของอะฮ์ลุลบัยต์

ส่วนในด้านของงานเขียน มีปราชญ์ของนิกายซุนนะฮ์หลายท่านที่ได้เขียนหนังสือเกี่ยวกับความประเสริฐของอะฮ์ลุลบัยต์ น่าจะเป็นการเพียงพอที่เราจะกล่าวถึงตัวอย่างร่วมสมัย ในขณะที่ในยุคอดีตก็มีหนังสือมากมายที่เขียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ เช่น นูรูลอัศศอร ของอับซิบิลันฎี และซอคออิรุลอุกบา ของอิมามอบะรี และยะนาบีอุลมะวัตตะฮ์ของอัลกีอนตุซี และอัลมานากิบ ของอัลคอริซมี และท่านอื่นๆ

ส่วนหนังสือสมัยใหม่ก็มีอยู่มาก เช่น หนังสือของผู้รู้ชาวอียิปต์ร่วมสมัยที่เป็นที่รู้จักกันในความเชี่ยวชาญด้านหะดีษ นั่นคือ ซัยค์มะห์มูด สะอีด บินมุฮัมมัด มัมดูห์ ซึ่งท่านถือเป็นผู้ที่อยู่ในสายสะละฟียะฮ์ในด้านของหะดีษ อีกทั้งท่านยังเป็นมุหัดดีษ (นักรายงานหะดีษ) ที่นักปราชญ์ต่างให้การยอมรับถึงสถานภาพทางวิชาการของท่าน และหนังสือของท่านก็มีวางขายในราชอาณาจักร ซึ่งหนังสือของท่านถือเป็นหนังสือวิชาการในด้านหะดีษ เมื่อสองปีก่อนผู้รู้ท่านนี้ได้พิมพ์หนังสือที่สำคัญมากเล่มหนึ่ง และได้รับการเขียนคำนิยมโดยที่ปรึกษาผู้นำสหรัฐอเมริกาบอบเอมิเรตส์ ซัยยิดอะลี อัลฮาซิม หนังสือเล่มดังกล่าวได้รับการตีพิมพ์โดยสถาบันอัลฟะกีฮ์ในอูตดาบี ปี ฮ.ศ.1425 ซึ่งเป็นหนังสือที่ดีที่ใช้ชื่อว่า “ฆอยะตุตตัจญีล วะ ตัรกุลกือฎอ์ ฟิตตัฟฎีล” (ที่สุดแห่งการเทิดทูนและการละทิ้งการตัดทอนการเกิดเกียรติ) หนังสือมีขนาดใหญ่ราว 314 หน้า

ในหนังสือเล่มนี้ผู้เขียนได้เน้นย้ำถึงข้อเท็จจริงที่สำคัญหลายประการ ที่เด่นชัดที่สุดคือสิ่งที่ท่านได้กล่าวไว้ในหน้า 36 ว่า “สิ่งที่ย่างงานจากอิมามอะหมัด บินฮันบัลว่า ท่านมิได้รายงานความประเสริฐ (พะฎอฮิล) ของศอหาบะฮ์ท่านใดด้วยสายรายงานที่ดีเหมือนที่ท่านได้รายงานได้เกี่ยวกับความประเสริฐของอะลี บินอบีฎอลิบ” และท่านยังให้การยอมรับข้อเท็จจริงอีกประการหนึ่งคือ “ทัศนะที่มองว่าคอลีฟะฮ์ทั้งสามประเสริฐกว่าอิมามอะลียังคงเป็นทัศนะที่มีข้อวิพากษ์วิจารณ์อยู่ เพราะการได้รับตำแหน่งคอลีฟะฮ์ก่อน (ในแง่ของเวลา) มิได้บ่งบอกว่าผู้ที่ได้รับตำแหน่งเป็นผู้ที่ดีกว่าแต่อย่างใด” ท่านกล่าวอีกในหน้าที่ 67 ว่า “บางท่านอาจอ้างเหตุผลหรือเคยชินกับทัศนะที่พิจารณาความประเสริฐตามลำดับ โดยกล่าวว่า อับูบักร์ อุมัร อุซมาน หลังจากนั้นจึงเป็นอะลี ตามลำดับการเป็นคอลีฟะฮ์ของพวกเขา ซึ่งการพิจารณาเช่นนี้ยังคงมีข้อสังเกตอยู่ และหลังจากที่เป็นที่เห็นพ้องต้องกันแล้วว่ามันเป็นการคาดคะเน (ซ็อนนี่) มันจึงไม่อาจนำมาเป็นหลักฐานยืนยันได้ว่า ผู้ที่รับตำแหน่งคอลีฟะฮ์ก่อนจะมีความประเสริฐมากกว่าผู้ที่รับตำแหน่งในภายหลัง เพราะตำแหน่งคอลีฟะฮ์นั้นเกิดขึ้นหลังจากการจากไปของท่านศาสดา และผู้คนไม่เคยพิจารณาความประเสริฐของผู้ใดจากตำแหน่ง แต่พิจารณาจากความดีและคุณสมบัติที่เขามี”

และท่านยังได้กล่าวถึงทัศนะของศอหาบะฮ์บางท่านเกี่ยวกับความประเสริฐที่อะลี บินอบีฎอลิบมีเหนือศอหาบะฮ์ทั้งหมด โดยได้กล่าวถึงหะดีษบทนี้และแก้ไข (ตศหีห์) มัน ท่านกล่าวว่า มีคนถามอับูซัร สหายของศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ที่ท่านศาสนทูตได้กล่าวรับรอง

เขาว่า “ผืนแผ่นดินไม่เคยแบกรับใคร ฟากฟ้าไม่เคยแผ่คลุมผู้ใด ที่จะมีวาจาจริงจังจริงไปกว่าอับูซุร”¹ ท่านกล่าวในหน้า 129 ว่า “มีชายคนหนึ่งมาพบอับูซุรในขณะที่เขาอยู่ในมัสญิดของศาสนทูต แล้วกล่าวว่า โอ้อับูซุร ท่านโปรดบอกให้ฉันทราบถึงบุคคลที่ท่านรักที่สุดเถิด เพราะฉันรู้ว่าผู้ที่ท่านรักมากที่สุดก็คือผู้ที่ศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์รักมากที่สุด เขากล่าวว่า ใช่ ขอสาบานด้วยพระผู้ทรงอภิบาลแห่งกะอ์บะฮ์ ผู้ที่ฉันรักมากที่สุดก็คือผู้ที่ศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์รักมากที่สุด ซึ่งก็คือผู้อาวุโสท่านนี้ แล้วเขาก็ขึ้นไปยังอะลีในขณะที่ท่านนมาขอยู่ข้างหน้า”

ในหน้า 135 ท่านกล่าวถึงคำกล่าวของอับดุลลอฮ์ บินมัสนูด ที่กล่าวว่า “เรากล่าวถึงคนที่ดีที่สุดในเมืองมะดีนะฮ์ (นั่นคือ) อะลี บินอบีฏอลิบ”

สิ่งที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งคือ ในหนังสือเล่มนี้มีบทหนึ่งซึ่งผู้เขียนเขียนเกี่ยวกับฟาฏิมะฮ์ อัชชะฮีดะฮ์โดยเฉพาะ โดยใช้ชื่อว่า “ต้นวีรุลอัฟดิยะฮ์ บิตัฟฎิลิล บิฏอะตินะฮะบะวียะฮ์” (การมอบความสว่างให้แก่หัวใจด้วยการเชิดชูความประเสริฐของเลือดเนื้อเชื้อไขศาสดา) ผู้เขียนกล่าวว่า “ในบรรดาพวกเขา (หมายถึงปวงประชาญ์) มีผู้ที่ถือว่าฟาฏิมะฮ์ บุตรีแห่งท่านศาสดา มีความประเสริฐเหนือผู้คนทั้งหมดด้วยการที่นางเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขที่ประเสริฐของท่าน และท่านยังกล่าวอีกว่า นี่เป็นทัศนะของมารดาแห่งศรัทธาชน อาอิชะฮ์ โดยถือเป็นสิ่งถูกต้องที่นางกล่าวว่า “ฉันไม่เคยพบใครที่ดีไปกว่าฟาฏิมะฮ์นอกจาก

¹ ศอฮีหฺ สุนัน อิบน์มาญะฮ์. เล่ม 1 หน้า 67 หน้ที่ 127

บิดาของนาง” และผู้เขียนยังกล่าวอีกว่า “เราไม่อาจเปรียบเทียบผู้ใด กับเลือดเนื้อเชื้อไขของศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ได้” และได้อ้างอิงคำกล่าวของอัลอาลิสีที่กล่าวว่า “ฟาฏิมะฮ์ ในความที่นางเป็นเลือดเนื้อเชื้อไข (ของศาสดา) ไม่มีใครสามารถเปรียบเทียบกับนางได้” และกล่าวใน หน้า 96 โดยอ้างอิงคำกล่าวของอิมามมาลิกว่า “เราไม่อาจยกใครให้ ประเสริฐไปกว่าเลือดเนื้อเชื้อไขของศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ได้”¹

ตัวอย่างที่สองของผู้รู้สายสะละฟีในราชอาณาจักรก็คือ ตุลาการ (กอฎี) ประจำศาลใหญ่ในกอฎีฟ ชัยค์ศอลิห์ อัลดรัวีช ท่านได้เขียน หนังสือเกี่ยวกับอิมามศอดิก เราอาจไม่เห็นด้วยกับท่านในบางแง่มุม ที่ท่านกล่าวในหนังสือเล่มนี้ เนื่องจากมันขัดแย้งกับมุขมอลและ ความเชื่อของเราเกี่ยวกับอิมามศอดิก แต่หากพิจารณาโดยรวมหนังสือเล่ม นี้ก็ถือเป็นหนังสือที่แสดงความเคารพต่ออิมามศอดิก และยอมรับถึง ความประเสริฐของท่านเหนือคนทั้งหมดในยุคของท่าน ผู้เขียนได้กล่าวว่า “อิมามผู้ทรงเกียรติ อิมามแห่งยุคของท่าน ญะฮ์ฟัร บินมุฮัมมัด ผู้ ได้รับสมญานามว่า อัศศอดิก ส่วนบิดาของท่านก็เป็นอิมามแห่งยุคของ ท่านเช่นกัน ในด้านความรู้ มารยาท และศาสนา อิมามมุฮัมมัด ผู้ได้รับ สมญานามว่าอัลบากิร ผู้เป็นบุตรของอิมามแห่งบรรดาตาบิอีนใน ยุคของท่าน ชัยนูลอาบิตีน บินหุซัยน์”²

¹ มุหัมมัดสะอีด บินมุหัมมัดมัคดูหฺ. (ฮ.ศ. 1425). พอยะตุตตัจญีล วัตรกิล กือฎอ์ ฟิตตัจญีล (พิมพ์ครั้งที่ 1). อุบูดาบี: มักตะบะฮ์ อัลฟะกีฮ์. หน้า 96

² ชัยค์ศอลิห์ บินอับดุลลลาฮ์ อัลดรัวีช. (ฮ.ศ. 1426). อัลอิมามญะฮ์ฟัร อัศศอดิก (พิมพ์ครั้งที่ 1). ตัมมาม: ดาร์ อิบนิลญะฮี. หน้า 15

และตามที่ได้กล่าวมานี้จะเห็นได้ว่า ผู้รู้ในแนวทางสะละฟีก็ให้การยอมรับว่าทุกท่านเป็นอิมามแห่งยุคสมัย แล้วสิ่งนี้จะหมายถึงอะไรได้อีกนอกจากความดีที่ทุกท่านมีเหนือผู้คนทั้งหมดในยุคของทุกท่าน นอกจากนี้ผู้เขียนหนังสือเล่มดังกล่าวยังได้กล่าวถึงตัวบทมากมายจากปวงประชาญ์และจากประวัติศาสตร์ที่ยืนยันถึงความประเสริฐของอิมามญะฮ์ฟัร บินมุฮัมมัด อัศศอดิก

และนอกจากที่กล่าวมานี้ยังมีตุลาการที่อยู่ในแนวทางสะละฟีอีกท่านหนึ่ง คือซัยค้อับดุลอะซีซ อัลอุมัยร์ ผู้เป็นตุลาการในศาลศาสนาใหญ่ประจำเมือกอฎีฟ ท่านได้เขียนหนังสือชื่อ “นะญีร์บะลาอ์” ซึ่งท่านหมายถึงอิมามซัยนุลอาบีดีน ซึ่งในหนังสือเล่มนี้ท่านได้กล่าวชื่นชมและสดุดีต่ออิมามเป็นอย่างมาก โดยได้กล่าวไว้ในบทนำว่า “ข้าแต่อัลลอฮ์ ขอพระองค์ทรงเป็นประจักษ์พยานต่อความรักที่ข้ามีต่ออะฮ์ลุลบัยต์ของศาสดาของพระองค์”¹

ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ไม่ได้หมายความว่าเราเห็นด้วยกับทุกทัศนะที่พวกเขากล่าวไว้ในหนังสือของเขา เพราะเป็นที่รู้กันดีว่าระหว่างชีอะฮ์และมุสลิมกลุ่มอื่นมีทัศนะที่ขัดแย้งกันอยู่เกี่ยวกับสถานภาพของอะฮ์ลุลบัยต์ เพียงแต่ที่เราต้องการที่จะชี้ให้เห็นถึงความประเสริฐของอะฮ์ลุลบัยต์และความยิ่งใหญ่ของทุกท่านที่ไม่มีใครสามารถปฏิเสธได้เท่านั้น

¹ อับดุลอะซีซ บินอะหมัด อัลอุมัยร์. (ฮ.ศ. 1427). นะญีร์ บะลาอ์ (พิมพ์ครั้งที่ 1). วิทยา: อัลมุอัลลิฟ. หน้า 7

และท้ายที่สุดนี้ เมื่อเรากล่าวถึงหนังสือของอะฮ์ลุลซุฮุนนะฮ์ที่เขียนเกี่ยวกับความรักในอะฮ์ลุลบัยต์และความประเสริฐของทุกท่านก็มีความจำเป็นที่เราจะต้องกล่าวถึงหนังสือที่ดีอีกเล่มหนึ่งที่เขียนโดย ดร. ชัยคัมฮัมมัด अब್ದุฮ์ ยะมานี อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสื่อสารมวลชนของราชอาณาจักร ฟิไซ์ชื่อว่า “อัลลิฎอเอาลาตะกุม มะหับบะตะอะฮ์ลิลบัยตินนะบี” (จงสอนลูกหลานของพวกท่านให้มีความรักต่ออะฮ์ลุลบัยต์ของศาสดา) ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี ฮ.ศ. 1410 ซึ่งขายหมดหลังจากตีพิมพ์เพียง 1 เดือน หนังสือเล่มนี้ได้รับความสนใจจากผู้คนเป็นอย่างมาก ดังที่ผู้เขียนได้กล่าวไว้ในบทนำของการพิมพ์ครั้งที่ 2 หลังจากนั้นหนังสือเล่มนี้ก็พิมพ์ออกมาอีกเรื่อยๆ ครั้งล่าสุดน่าจะเป็นพิมพ์ครั้งที่ 10 ฮ.ศ. 1427 ซึ่งการพิมพ์ออกมาเป็นจำนวนหลายครั้งเช่นนี้บ่งบอกถึงความสำคัญต่อสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวของอะฮ์ลุลบัยต์อย่างไม่มีข้อสงสัย

หน้าที่ในการแนะนำอะฮ์ลุลบัยต์ ให้คนทั่วไปได้รู้จัก

ในยุคก่อนการกล่าวถึงอะฮ์ลุลบัยต์และแสดงความชื่นชมสถานภาพของพวกท่าน รวมไปถึงการนำเสนอความรู้ของพวกท่านให้ผู้คนทั่วไปได้รู้จักเป็นสิ่งที่นำมาซึ่งความเสี่ยงอันตราย ด้วยเหตุนี้มุสลิมส่วนใหญ่จึงไม่มีโอกาสที่จะได้รับรู้ถึงความประเสริฐของอะฮ์ลุลบัยต์ อีกทั้งคลังความรู้ของพวกท่านก็ได้ไปถึงยังพวกเขา แต่ขณะนี้เราอยู่ในยุคที่โอกาสต่างๆ เอื้ออำนวยแก่การที่ประชาชาติอิสลามจะทำการรู้จักกับอะฮ์ลุลบัยต์ได้มากขึ้น ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของรัฐทั้งซุนนะฮ์และชีอะฮ์ที่จะนำเสนอเรื่องราวของอะฮ์ลุลบัยต์ให้ผู้คนได้รับรู้ เพราะการนำเสนอเรื่องราวของท่านให้ผู้คนได้รับรู้ถือเป็นส่วนหนึ่งในการแสดงความรักต่อพวกท่านที่เป็นข้อบังคับเหนือมุสลิมทุกคน ตามคำสั่งของกูรอานและหะดีษของท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ และชีอะฮ์ก็ถือเป็นผู้ที่ทำหน้าที่หลักในการนำเสนออะฮ์ลุลบัยต์ให้ผู้คนได้รู้จัก เนื่องจากพวกเขาเป็นผู้ปวารณาตนในการปฏิบัติตามพวกท่าน ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ที่พวกเขาจะทำให้เสียงของพวกท่านกระจายไปทั่วทุกอาณาบริเวณของโลกอิสลามและโลกมนุษย์

คำถาม: เราจะสามารถปฏิบัติหน้าที่ในการแนะนำให้ผู้คนรู้จักกับอะฮ์ลุลบัยต์ได้อย่างไร

คำตอบ: ในคำสอนที่รายงานจากอะฮ์ลุลบัยต์มีข้อแนะนำพื้นฐาน 3 ประการที่เกี่ยวกับหน้าที่ในการเผยแพร่ความรู้ของอะฮ์ลุลบัยต์และการแนะนำพวกท่านสู่ผู้คน ดังนี้

1. การนำเสนอวิชาการของพวกท่านให้แก่ผู้คน

ในรายงานบทหนึ่งจากอับดุลสะลาม บินคอลีห์ อัลฮะรอวี กล่าวว่า ฉันได้ยินอะลี บินมุซา อัรริฎอ กล่าวว่า “ขออัลลอฮ์ทรงเมตตาบ่าวที่ได้สร้างควมมีชีวิตชีวาให้แก่เรื่องราวของเรา” ฉันถามท่านว่า “แล้วเขาจะทําอย่างไรจึงจะสร้างควมมีชีวิตชีวาให้แก่เรื่องราวของพวกท่านได้” ท่านตอบว่า “เรียนรู้ศาสตร์ต่างๆ ของเราและสอนมันแก่ผู้คน เพราะหากผู้คนได้รู้ถึงคําสอนอันดีงามของเราพวกเขาก็จะปฏิบัติตามเรา”¹ ในรายงานบทนี้อิมามได้สั่งให้เราสร้างควมมีชีวิตชีวาให้แก่เรื่องราวของพวกท่านโดยการส่งมอบควมรู้ของพวกท่านให้แก่ผู้คน ซึ่งเราต้องยอมรับว่าทุกวันนี้เรายังคงบกพร่อง เพราะเรายังมิได้ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้เท่าที่ควร ยกตัวอย่างเช่นในเรื่องการตีพิมพ์หนังสือ มีศอฮิฟะฮ์ อัลสัจญาดียะฮ์และนะฮ์ญุลบะลาเมาฮะฮ์ที่เล่มกันที่เราได้พิมพ์ออกมาเผยแพร่ มีการแปลหนังสือเหล่านี้ออกเป็นภาษาต่างๆ แล้วก็ภาษา สิ่งนี้ถือเป็นเรื่องง่ายๆ ที่เราสามารถทำได้ โดยไม่ต้องไปพูดถึงเรื่องอื่น ที่โลกซีอะฮ์ยังหลงลืมกันอยู่ในทุกวันนี้

¹ มุหัมมัด บินอัลหะซัน อัลหุร อัลอามิลี. (1993). วะสาอิล อัชชีอะฮ์ (พิมพ์ครั้งที่ 1. เบรุต: มุฮัสสะซะฮ์ อาลิลบัยต์ ลิอิหฺยาอ์ อัตตุรอซ. เล่ม 27 หน้า 92

2. การระมัดระวังที่จะนำเสนอพวกท่านในลักษณะเสื่อมเสีย

มีรายงานกลุ่มหนึ่งได้ตัดเดือนซีอะฮ์ของอะฮ์ลุลบัยต์ไม่ให้ รายงานตัวบทที่จะสร้างความเสียหายแก่พวกท่าน ในหนังสืออุยูน อัคบาร์ อรรถิฎอ มีรายงานจากอิมามอะลี บินมุซา อรรถิฎอว่า:

“ไอ้บุตรของออบิมะห์มูด ผู้ที่ต่อต้านเราได้อุปโลกษ์หะดีษต่างๆ เกี่ยวกับความประเสริฐของเรา และแบ่งมันออกเป็นสามกลุ่ม กลุ่มแรกเป็นหะดีษที่นำเสนอเรื่องของเราแบบสุดโต่ง (มุลูฎ) กลุ่มที่สองเป็นหะดีษที่ลดทอนสถานภาพของเรา และกลุ่มที่สามเป็นหะดีษที่บริภาษศัตรูของเราอย่างเปิดเผย เมื่อผู้คนได้รับฟังหะดีษที่กล่าวถึงเราแบบสุดโต่งของเราพวกเขาก็จะกล่าวหา (ตักฟีร) ซีอะฮ์ของเราว่าเป็นผู้ปฏิเสธ และอ้างว่าพวกเขาเชื่อในความเป็นพระเจ้าของเรา และเมื่อพวกเขาได้รับฟังหะดีษที่ลดทอนสถานภาพของเราพวกเขาก็จะเชื่อว่าเราเป็นเช่นนั้น และเมื่อพวกเขาได้รับฟังหะดีษที่กล่าวบริภาษศัตรูของเราด้วยการระบุชื่อของคนเหล่านั้นพวกเขาก็จะบริภาษเราโดยการระบุชื่อของเรา และอัลลอฮ์ผู้ทรงยิ่งใหญ่และเกรียงไกรได้ตรัสว่า และจงอย่าบริภาษผู้ที่เรียกร้องไปสู่สิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ (มิฉะนั้น) พวกเขาจะบริภาษอัลลอฮ์ด้วยความเป็นศัตรูและความไม่รู้” (ซูเราะฮ์ อัลอันอาม โองการที่ 108) ¹

3. การเชิญชวนสู่หนทางของพวกท่านด้วยความประพฤติน่าดี

¹ อัชชะยค์ อัศศอฎุก. (ฮ.ศ. 1404). เรื่องเดิม. เล่ม 2 หน้า 272

อะฮ์ลุลบัยต์ต้องการให้ชีอะฮ์ของพวกท่านเป็นแบบอย่างในด้านของความประพฤติ เพื่อที่พวกเขาจะได้แนะนำให้ผู้คนรู้จักกับแบบฉบับอันดีของพวกท่าน มีรายงานบทหนึ่งจากอิมามศอดิกว่า:

“พวกท่านจงเป็นผู้เรียกร้องเชิญชวนผู้คนด้วยสิ่งอื่นนอกจากกลิ่นของพวกท่าน”¹ และท่านยังกล่าวอีกว่า “เมื่อคนคนหนึ่งในกลุ่มพวกท่านมีคุณธรรมในศาสนาของเขา มีสัจจะในวาจาของเขา ปฏิบัติตามหน้าที่ความรับผิดชอบที่เขา มี และมีมารยาทที่ดีกับผู้คน แล้วมีคนกล่าวว่า นี่คือนูญอ์ฟะรี (สาวกของนูญอ์ฟัร) สิ่งนี้ก็จะทำให้ฉันดีใจ และความปีติยินดีก็จะเข้าสู่หัวใจของฉัน เพราะผู้คนจะกล่าวว่า บุคคลผู้นี้ได้รับการอบรมจากนูญอ์ฟัร แต่หากว่าไม่เป็นเช่นนั้น สิ่งที่จะเข้ามาสู่ฉันก็คือความน่าอัปอาย เพราะผู้คนก็จะกล่าวเช่นนั้นว่านี่คือผลการอบรมของนูญอ์ฟัร”²

ในรายงานอีกบทหนึ่ง ท่านกล่าวกับมุฟฏิกฮ์อูลว่า “โอ้มุฟฏิกฮ์อูล จงบอกกับชีอะฮ์ของเราเถิดว่า จงเป็นผู้เชิญชวนมาสู่เราด้วยการละเว้นจากการกระทำสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงห้าม และออกห่างจากการฝ่าฝืนต่อพระองค์ และปฏิบัติในสิ่งที่สร้างคามพึงพอใจให้แก่องค์พระองค์ เพราะพวกเขาเมื่อเป็นเช่นนั้นผู้คนก็จะไหลหลั่งมาสู่เราอย่างรวดเร็ว”³

1 มุหัมมัด บินยะฮ์ยิบ อัลกุลัยนี. (ฮ.ศ.1405.). อัลกาฟี (พิมพ์ครั้งที่ 3). เบรุต: ดาร์ อัลอฎวอ. เล่ม 2 หน้า 78 ทัศนะที่ 14

2 เรื่องเดียวกัน. เล่ม 2 หน้า 636 ทัศนะที่ 5

3 อัลกอฎี อิบูหะนีฟะฮ์ อัลมัซรีบี อันนูอ์มานี. (2005). ตะฮาอิม อัลอิสลาม (พิมพ์ครั้งที่ 1). เบรุต: มุอัสสะซะฮ์ อัลอะฮ์ละมี. เล่ม 1 หน้า 58

รายงานจากสุลัยมาน บินมะฮ์รอน กล่าวว่า ฉันได้เข้าไปพบ อัศศอดิก ญะฮ์ฟัร บินมุฮัมมัด ซึ่งในขณะนั้นมีชีอะฮ์คนหนึ่งอยู่กับท่าน ท่านกล่าวว่า “โอ้ชีอะฮ์ทั้งหลาย จงเป็นเครื่องประดับให้แก่เรา และอย่าเป็นสิ่งที่สร้างความเสื่อมเสียแก่เรา จงกล่าวสิ่งที่ดีต่อผู้คน จงรักษาลิ้นของพวกท่านและระงับมันจาก (การกล่าว) สิ่งที่ไม่สุภาพ และคำพูดที่น่ารังเกียจ”¹

รายงานอีกบทหนึ่งจากอิมามศอดิก กล่าวว่า “ขออัลลอฮ์ทรงเมตตาบ่าวที่ชักนำความรักของผู้คนมาสู่เราและตัวของเขา”² และในอีกตัวบทหนึ่งกล่าวว่า “จงทำให้ผู้คนมีความรักต่อเรา และจงอย่าทำให้พวกเขารังเกียจเรา”³

สถานภาพของอิมามหุซัยน์ในประชาชาติอิสลาม

จากเนื้อหาที่ได้นำเสนอไปจะเห็นได้ชัดว่า ประชาชาติอิสลาม ทั้งหมดต่างเทิดทูนและให้เกียรติอะฮ์ลุลบัยต์ ซึ่งอิมามหุซัยน์ บินอะลี เป็นผู้มีสถานภาพโดดเด่นเป็นพิเศษจากอะฮ์ลุลบัยต์ท่านอื่น โดยที่ผู้คนต่างให้การเคารพนับถือท่านเป็นอย่างมาก ในหนังสืออัลอิศบะฮ์ มีบันทึกบทหนึ่งที่เราถึงเหตุการณ์ที่อิมามหุซัยน์ได้เข้าไปในมัสญิดของตาของท่าน (ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์) ในขณะที่ท่านยังเป็น

¹ อัซซัยศ อัฏฏูสี. (ศ.ศ. 1414). อัลอะมาลี (พิมพ์ครั้งที่ 1). กุม: ดาร อัชชะกอพะฮ์. หน้า 440

² ญามิฮ์ อัลอะหาดีษ อัซซัยอะฮ์. เล่ม 18 หน้า 411 ทัศนะที่ 25423

³ วะสาอิล อัซซัยอะฮ์. เล่ม 12 หน้า 8

เด็ก ท่านกล่าวว่า “ฉันได้ไปหาอุ้มรในตอนที่เขากำลังเทศนาอยู่บน
 ธรรมาสน์ ฉันขึ้นไปบนนั้นแล้วบอกเขาว่า จงลงมาจากธรรมาสน์ของ
 บิดาของฉันแล้วไปขึ้นธรรมาสน์บิดาของท่านเถิด อุ้มรกล่าวว่า บิดา
 ฉันไม่เคยมีธรรมาสน์ แล้วท่านก็ดึงฉันนั่งกับท่าน ซึ่งในตอนนั้นฉันนั่ง
 เล่นก้อนหินอยู่ในมือ และเมื่อท่านลงมาท่านก็พาฉันไปที่บ้านของท่าน
 แล้วถามฉันว่า ใครสอนเธอเรื่องนี้ ฉันกล่าวว่า ขอสาบานด้วยอัลลอฮ์
 ไม่มีใครเคยสอนฉัน”¹ และในอัลอิศอปะฮ์เช่นกัน ท่านอุ้มรได้กล่าวกับ
 อิมามหุซัยน์ว่า “สิ่งที่อยู่เหนือศีรษะของเรา (สิ่งที่เราเทิดทูน - ผู้แปล)
 คืออัลลอฮ์และพวกท่าน”²

อนึ่ง ประวัติศาสตร์ได้บันทึกไว้ว่า ท่านอุ้มรได้มอบส่วนแบ่ง
 จากกองคลังให้แก่หะซันและหุซัยน์ด้วยอัตราส่วนของบิดาของท่าน
 ทั้งสองเท่าๆ กับที่ผู้ที่เคยเข้าร่วมสงครามบัตร์ได้รับ โดยพิจารณา
 จากความเป็นเครือญาติผู้ใกล้ชิดศาสนทูตที่ท่านทั้งสองมี³ หรือในอีก
 เหตุการณ์หนึ่ง อิบน์อับบาสได้ต่อว่ามูตริก บินชียาต หรืออิบนุอัมมา
 เราะฮ์ที่เขาทั้งสองได้ตำหนิท่านในการที่ท่านลากงูพาหนะให้หะซัน
 และหุซัยน์ และมอบเสื้อผ้าให้แก่ท่านทั้งสอง ท่านกล่าวว่า “เจ้าคน
 ต่ำต้อย รู้ไหมว่าบุคคลสองคนนี่คือใคร นี่คือบุตรของศาสนทูตแห่ง

¹ อิบน์หะญูร์ อัลอัศกอลานี. (ฮ.ศ. 1412). อัลอิศอปะฮ์ ฟิ ตัมยียะฮ์ อัศศอฮาบะฮ์
 (พิมพ์ครั้งที่ 1). เบรุต: ดาร อัลญีล. เล่ม 2 หน้า 77

² เรื่องเดียวกัน. หน้า 78

³ อัชชะฮะบี. (ฮ.ศ. 1413). ลัยร อะฮ์ลาม อันนุบะลาฮ์. เบรุต: มุฮัศซะฮ์ฮ์ อีร์
 ริสาละฮ์. เล่ม 2 หน้า 266

อัลลอฮ์ ท่านทั้งสองมิใช่ผู้ที่อัลลอฮ์ได้ทรงประทานความโปรดปรานแก่เราหรือในการที่เราจะได้ลากจูงพาหนะให้ท่านและมออบของให้แก่ท่านอย่างเท่าเทียม”¹

มีรายงานบทหนึ่งกล่าวว่า ในขณะที่ अबดุลลอฮฺ บินอัมรฺ บินอาศน์อยู่ใต้ร่มเงาของกะอับะฮ์ เมื่อเขาเห็นหุซัยน์เดินมาก็ได้กล่าวขึ้นว่า “นี่คือผู้ที่อยู่บนดินที่ผู้ที่อยู่บนฟาร์กมากที่สุดในวันนี้”² หรืออย่างเช่นตัวอย่างของอบูสุรียเราะฮ์ที่ได้แสดงการให้เกียรติต่ออิมามหุซัยน์อย่างมาก ดังรายงานของอบูฮัมซะฮ์ที่กล่าวว่า “ครั้งหนึ่งในขณะที่เราอยู่ในพิธีศพของผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งอบูสุรียเราะฮ์ก็อยู่ร่วมกับเราด้วย ในขณะนั้นมีศพของชายอีกคนหนึ่งถูกนำมาวางคั่นกลางเขาและหญิงคนนั้น เขาจึงนมาซีให้ทั้งสองศพ เมื่อเราออกมาหุซัยน์ก็เกิดอาการเหนื่อยล้าจึงนั่งพักลงระหว่างทาง ครั้นนั้นอบูสุรียเราะฮ์ได้ใช้ปลายเสื่อของเขาเช็ดฝุ่นออกจากเท้าทั้งสองของหุซัยน์ หุซัยน์ถามเขาว่า ท่านทำเช่นนี้ทำไมอบูสุรียเราะฮ์ อบูสุรียเราะฮ์กล่าวว่า ปล່อยให้ฉันทำเถิด ขอสาบานด้วยอัลลอฮ์ หากผู้คนรู้ในเรื่องราวของท่านเสมือนที่ฉันรู้ พวกเขา ก็จะแบกหามท่านไว้บนบ่าของพวกเขา”³

¹ อิบน์อะสะกีร. (ฮ.ศ. 1400). ตัรฎูมะฮ์ อัลอิมาม อัลหุซัยน์ (พิมพ์ครั้งที่ 1). เบรุต: มุอัสสะซะฮ์ อัลมะหฺมุดี. หน้า 147

² อิบน์หะญูร อัลอัศกอลานี. (ฮ.ศ. 1412). เรื่องเดิม. หน้า 78

³ อิบน์อะสะกีร. (ฮ.ศ. 1400). เรื่องเดิม. หน้า 149 หน้าที่ 191

ผู้นำในโลกนี้คือผู้นำในโลกหน้า

(يَوْمَ نَدْعُوا كُلَّ أُنَاسٍ بِإِمْئَاتِهِمْ فَمَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ
بِيَمِينِهِ فَأُولَئِكَ يَقْرَءُونَ كِتَابَهُمْ وَلَا يُظْلَمُونَ فَتِيلًا)

“วันที่เราเรียกมนุษยชาติมาด้วยผู้นำของพวกเขา ฉะนั้น ใครที่ได้รับ
บัญชีของเขาด้วยมือขวา เขาเหล่านั้นก็จะได้อ่านบัญชีของพวกเขา และ
จะไม่ถูกอธรรมแม้แต่น้อย”

(ซูเราะฮ์ อัลอิสรอฮ์ โองการที่ 71)

หลังจากที่มนุษย์คนหนึ่งได้ก้าวเดินไปในก้าวแรกของชีวิต เขาก็จะเริ่มแสวงหาองค์ประกอบต่างๆ ของบุคลิกภาพในเชิงปัจเจกบุคคล โดยรับเอาภาษา ขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมที่สืบทอดต่อกันมาจากสิ่งแวดล้อมที่เขาอาศัยอยู่ และเนื่องจากในวัยเยาว์ที่คนคนหนึ่งไร้พ่อแม่เป็นแบบอย่างในด้านจริยธรรมและการปฏิบัติ เราก็จะสังเกตเห็นผู้คนถอดแบบสิ่งต่างๆ ที่เขาได้พบเห็นมาเป็นบุคลิกภาพของเขา แต่เมื่อเข้าสู่วัยหนุ่มสาวเขาก็จะเริ่มสร้างตัวตนในอนาคตของเขาขึ้นมาใหม่ โดยพยายามที่จะปลีกรตัวออกจากครอบครัวอย่างเป็นเอกเทศ และมอบอิสรภาพให้ตนเองในสภาพแวดล้อมที่ตนอาศัยอยู่ ซึ่งในวัยนี้คนที่จะมีอิทธิพลต่อเขามากที่สุดในการสร้างบุคลิกภาพก็คือเพื่อน

และเมื่อก้าวผ่านช่วงเวลาแห่งวัยหนุ่มสาว เขาก็จะดำเนินชีวิตไปกับอาชีพการงานและกิจกรรมต่างๆ ซึ่งโดยมากแล้วมนุษย์ก็จะยึดเอาบุคคลต่างๆ ที่มีความโดดเด่นมาเป็นแบบอย่าง โดยถือว่าบุคคลผู้นั้นเป็นตัวอย่างในอุดมคติที่เขาจะนำมาปฏิบัติตามในสิ่งที่เขาสนใจ และให้ความสำคัญ นี่คือสิ่งที่เป็นปกติธรรมดาของมนุษย์ ไม่มีมนุษย์คนใดเลยจะอาศัยอยู่ในสังคมโดยปราศจากแบบอย่างและคุณค่าทางจริยธรรม รวมไปถึงเป้าหมายที่ต้องการจะบรรลุถึงในด้านของการทำงานและสังคม ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้ไม่สามารถที่จะได้มาจากความว่างเปล่า แต่จะต้องมาจากบุคคลต้นแบบที่มีความโดดเด่น

ดังนั้น เมื่อพิจารณาถึงความสำคัญของผู้นำในเรื่องของการสร้างบุคลิกภาพ คำสอนทางศาสนาจึงเน้นย้ำให้มนุษย์มีความละเอียด

รอบคอบในการเลือกผู้นำและแบบอย่างในการปฏิบัติตาม โดยเริ่มต้นตั้งแต่วัยเยาว์และช่วงเวลาแรกแห่งการเจริญเติบโต โดยที่คำสอนทางศาสนาได้ชี้้นำให้มนุษย์หญิงชายมีความพิถีพิถันในการเลือกคู่ครองอย่างสอดคล้องกับบรรทัดฐานอันทรงคุณค่าและแบบฉบับทางศาสนา นั่นก็เพราะผู้ที่เป็นบิดาและมารดานั้นมีความสำคัญในการอบรมเลี้ยงดูบุตรหลาน และเป็นปัจจัยสำคัญที่จะส่งผลต่อการสร้างบุคลิกภาพของพวกเขา อนึ่ง การเลือกครอบครัวและบิดามารดาเป็นสิ่งที่อยู่นอกเหนือความต้องการของมนุษย์ บทบัญญัติและตวับททางศาสนาจึงเข้ามามีบทบาทในการชี้นำเรื่องนี้ จนเมื่อมนุษย์คนหนึ่งได้เติบโตถึงวัยที่เขาจะเริ่มสร้างความเป็นเอกเทศทางบุคลิกภาพ ศาสนาก็จะมุ่งเน้นไปที่การสอนเขาโดยตรง และมอบหน้าที่ให้แก่เขาในการเลือกผู้นำและแบบอย่างในการปฏิบัติตาม โดยการเลือกผู้นำดังกล่าวจะต้องเป็นไปอย่างสอดคล้องกับบรรทัดฐานที่ดีและถูกต้อง ตามพระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ตรัสว่า “วันที่เราเรียกมนุษยชาติมาด้วยผู้นำของพวกเขา ฉะนั้น ใครที่ได้รับบัญญัติของเขาด้วยมือขวา เขาเหล่านั้นก็จะได้อ่านบัญญัติของพวกเขา และจะไม่ถูกอธรรมแม้แต่น้อย” (อัลอิสรอฮ์ โองการที่ 71)

ความสำคัญของผู้นำทางศาสนา

การนับถือศาสนาเป็นสำนักพื้นฐานที่อยู่ในจิตใจของมนุษย์ทุกคน มันมิได้เป็นเพียงสิ่งบังเอิญหรือสิ่งที่เกิดขึ้นจากผลกระทบที่ได้รับจากสภาพแวดล้อมทางสังคม หรือสิ่งตกทอดทางวัฒนธรรม ด้วยเหตุนี้เมื่อมีสิ่งใดมากระทบกับศาสนาก็ย่อมเกิดปฏิกิริยาต่อต้านจากศาสนิกชนเป็นธรรมดา และเมื่อรู้สึกทางศาสนาได้ฝังรากลึกในจิตใจของผู้ศรัทธา ความประพฤติและความคิดของเขาก็จะได้รับอิทธิพลจากผู้ที่เขา มองว่าเป็นตัวแทนของศาสนาและความเชื่อที่เขายึดถือ ทั้งนี้โดยส่วนมากแล้วมนุษย์จะรับเอาคำสอนของศาสนาและหลักจริยธรรมจากสิ่งที่เขามองว่ามั่นคงนำมาปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรมในโลกแห่งความเป็นจริง มากกว่าสิ่งที่เป็นเพียงถ้อยคำที่บันทึกไว้ในกระดาษ ฉะนั้นหน้าที่ของผู้นำทางศาสนาและบทบาทที่เขา มีก็คือ การกำหนดรูปแบบคำสอนของศาสนาให้ศาสนิกชนได้รับผ่านวิถีปฏิบัติที่เขาได้แสดงออกต่อสังคม

สิ่งนี้เป็นสิ่งที่เราประจักษ์ได้ในสภาพความเป็นจริงของสังคม ซึ่งเมื่อคนคนหนึ่งได้ปฏิบัติตามผู้นำศาสนาที่มีความคิดเปิดกว้างและมีวิสัยทัศน์อันดี คนคนนั้นก็จะเป็นคนที่มีวิสัยทัศน์เปิดกว้างในการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้คนและในการมองโลก ในทางตรงกันข้ามผู้ที่ปฏิบัติตามผู้นำทางศาสนาที่มีแนวคิดปิดกั้นและนิยมความรุนแรง แนวทางปฏิบัติโดยรวมของเขาก็จะเป็นแนวทางที่รุนแรงตามไปด้วย หรือหากคนคนหนึ่งได้พิจารณาตนเป็นศิษย์ของผู้นำทางศาสนาที่เป็นนักเคลื่อนไหว คนคนนั้นก็จะมิบุคลิกความเป็นนักเคลื่อนไหวในทาง

กิจกรรมและการทำงานไปโดยปริยาย ตรงข้ามกันกับผู้ที่ได้รับอิทธิพลทางความคิดจากผู้นำที่อยู่ในสายอนุรักษนิยมที่นิยมการนิ่งเฉยและปฏิเสธการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของสังคม คนคนนั้นก็จะมีพฤติกรรมโดยรวมที่ที่นิ่งเฉยและมีลักษณะนิสัยที่เอนเอียงไปทางอนุรักษนิยม และเมื่อพิจารณาจากบทบาทของผู้นำทางศาสนาตามที่กล่าวมานี้ จึงไม่เป็นเรื่องแปลกที่การเรียกร้องเชิญชวนของกลุ่มแนวคิดหัวรุนแรงจะได้รับการตอบรับจากคนหนุ่มกลุ่มหนึ่ง ที่ยอมพลีชีวิตของพวกเขาไปเพื่อปฏิบัติตามคำชี้แนะของผู้นำทางศาสนาที่มีแนวคิดสุดโต่งและรุนแรง

ผลของผู้นำที่มีต่อชะตาชีวิตในโลกหน้า

ผลของผู้นำศาสนาที่มีต่อผู้ปฏิบัติตามมิได้จำกัดอยู่ในชีวิตบนโลกนี้เท่านั้น แต่ยังส่งผลต่อชีวิตในโลกหน้าอีกด้วย ทั้งนี้โดยพิจารณาจากการที่กูรอานอันจำเริญได้กล่าวถึงการที่มนุษย์จะฟื้นคืนชีพมากับผู้นำที่เขาปฏิบัติตาม โดยผู้นำคนนั้นเป็นผู้นำทางให้เขาดำเนินชีวิตตามในโลกนี้ ดังนั้น หากผู้นำคนนั้นเป็นผู้นำที่ดีและชี้นำไปสู่หนทางที่ถูกต้อง ชะตากรรมของผู้ตามก็จะดำเนินไปสู่สวรรค์อันบรมสุข แต่หากผู้นำคนนั้นนำเขาไปยังนรก บั้นปลายชีวิตของผู้ตามก็ต้องไปจบอยู่ที่นรกเช่นกัน

สิ่งนี้คือสิ่งที่กูรอานอันจำเริญได้กล่าวถึงไว้ โดยได้แบ่งผู้นำในโลกนี้ออกเป็นผู้ที่นำมนุษย์ไปสู่หนทางที่ถูกต้อง (อะอิมมะฮ์ อัลฮุดา) ดังโองการที่กล่าวว่า “และเราได้กำหนดให้พวกเขาเป็นผู้นำที่ชี้แนะไปด้วยบัญชาของเรา” (ซูเราะฮ์ อัลอันบิยาฮ์ โองการที่ 73) และผู้นำแห่งความหลงผิด (อะอิมมะฮ์ อัลฎอลาล) ดังโองการที่กล่าวว่า “และเรา

ได้กำหนดให้พวกเขาเป็นผู้นำที่ชี้นำไปสู่ไฟนรก” (ซูเราะฮ์ อัลกอกีอศ โองการที่ 41) และในการอธิบายที่ละเอียดไปกว่านั้น พระเจ้าผู้ทรงสูงส่งได้กลับถึงความสำคัญของผู้นำทางศาสนาและผลกระทบที่พวกเขามีต่อมนุษย์ ในโองการที่กล่าวว่า “วันที่เราเรียกมนุษย์ทุกหมู่เหล่ามาด้วยผู้นำของพวกเขา ฉะนั้นใครที่ได้รับบัญญัติของเขาด้วยมือขวาพวกเขาเหล่านั้นก็จะอ่านบัญญัติของพวกเขา และจะไม่ถูกอธรรมแม้แต่น้อย”

โองการนี้ได้กล่าวถึงโลกหน้า ซึ่งมนุษย์ทุกหมู่เหล่าจะถูกเรียกและฟื้นคืนชีพมาพร้อมผู้นำทางศาสนาที่เขาปฏิบัติตามในโลกนี้ พวกเขาจะถูกเรียกด้วยนามของผู้ที่เขาปฏิบัติตามและเชื่อฟัง ความหมายของการเรียกผู้คนตามผู้นำของพวกเขาก็คือ “การที่พวกเขาจะถูกเรียกด้วยคำว่า ประชาชาติของคนคนหนึ่ง หรือผู้ปฏิบัติตามคนคนหนึ่ง เช่น ประชาชาติของมุฮัมมัด ประชาชาติของมุซา ประชาชาติของอีซา หรือประชาชาติของไซโรแอสเตอร์ ประชาชาติของพราหมณ์ ประชาชาติของพุทธ ผู้สักการะบูชาอุซซา ผู้สักการะบูชานะฮ์ล ผู้สักการะบูชาห์สรเป็นต้น”¹ หรือในแง่ของยุคสมัย ดังที่เข้าใจได้จากคำกล่าวของอิมามอะลีเกี่ยวกับโองการนี้ ตามที่มีบันทึกไว้ในตฟสีร์ พัตหุลกอดีร ของอัชเชกานี ว่า “อะลี บินอบีฏอลิบ (ขออัลลอฮ์ทรงพึงพอพระทัยในตัวท่าน) ได้กล่าวว่า ความหมายของคำว่า ด้วยผู้นำ (บิอิมาม) ก็คือผู้นำในยุคสมัยของพวกเขา ฉะนั้น มนุษย์ในทุกยุคสมัยจะถูกเรียกมาด้วยผู้นำที่พวกเขาปฏิบัติตามคำสั่งของเขา... อับดุลบัยดะฮ์กล่าวว่า ความ

¹ มุห์หมัด ฏอฮิร อิบน์ อาซุร. (1421). อัตตะหะรีร วะ อัตตันวีร (พิมพ์ครั้งที่ 1). เบรุต: มุฮัสสะสะฮ์ อัตตารีค. หน้า 133

หมายของคำว่า ด้วยผู้นำของพวกเขา (บิอิมามมีอิม) ก็คือ ผู้นำแนวทาง
 ของพวกเขา ซึ่งจะถูกเรียกหา (ในวันแห่งการฟื้นคืนชีพ) ว่า ผู้ปฏิบัติ
 ตามผู้รู้คนนั้นคนนี้อยู่ที่ใด”¹ นั่นก็เพราะว่าในทุกยุคสมัยจะมีคนกลุ่ม
 หนึ่งที่เป็นผู้นำทั้งในทางสังคมและศาสนา ซึ่งผู้คนจะเข้ามาห้อมล้อม
 เขา เชื่อฟังและปฏิบัติตามเขา ซึ่งในวันแห่งการฟื้นคืนชีพพวกเขาจะ
 ถูกเรียกขึ้นมาด้วยนามของผู้นำเหล่านั้น

และนี่คือความหมายที่ได้รับการอธิบายไว้ด้วยตัวบททางศาสนา
 เช่นตัวบทที่รายงานจากบิซร์ บินฆอลิบ จากอิมามหุซัยนฺว่า เขาได้ถาม
 ท่านถึงการอธิบายโองการที่กล่าวว่า วันที่เราเรียกมนุษย์ทุกหมู่
 เหล่ามาด้วยผู้นำของพวกเขา ท่านกล่าวว่า “ผู้นำที่เรียกร้องไปสู่ทาง
 นำ และพวกเขาก็ได้ให้การตอบรับ และผู้นำที่เรียกร้องไปสู่ความหลง
 ผิดและพวกเขาก็ได้ตอบรับ คนกลุ่มแรกอยู่ในสวรรค์ ส่วนคนกลุ่มที่
 สองอยู่ในนรก และนี่ก็คือพระดำรัสของพระเจ้าทรงสูงส่งที่ตรัสว่า คน
 กลุ่มหนึ่งอยู่ในสวรรค์และคนกลุ่มหนึ่งอยู่ในนรก”²

ในความเห็นของชัยค์นาศิร มะการิม อัชชีรอซีที่มีต่อโองการ
 นี้ ท่านได้เน้นย้ำถึงความหมายดังกล่าวโดยกล่าวว่า “ความสัมพันธ์
 ระหว่างผู้นำและผู้ตามในโลกนี้จะแสดงผลอย่างสมบูรณ์ในโลกหน้า
 และตามที่กล่าวมานี้ก็จะมีการกำหนดกลุ่มชนที่รอดพ้นและกลุ่มชน

1 มุหัมมัด บินอะลี อัชเชากานี. (1997). พัดหุลกอติร. คีออตตา: อัลมักตะบะฮ์
 อัลอัศรียะฮ์. เล่ม 3 หน้า 306-307

2 มุหัมมัดบากิร อัลมััจญ์ลีสี่. (1983). บิหารุลอันวาร อัลญามิอะฮ์ ลิตุรอริ อัค
 บาริลอะอิมมะฮ์ อัลอ์ญูฮาร (พิมพ์ครั้งที่ 3). เบรุต: ดาร อิห์ยาอ์ อัตตุรอซ
 อัลอะรอบี. เล่ม 44 หน้า 313

ที่จะถูกลงทัณฑ์ ถึงแม้ว่านักตัฟสีรบางท่านจะจำกัดขอบเขตของคำว่า “อิมาม” ไว้เฉพาะกับบรรดาศาสดา และนักตัฟสีรบางท่านได้ตีความความหมายดังกล่าวครอบคลุมคัมภีร์จากปากฟ้าทั้งหมด หรือนักตัฟสีรบางท่านได้ขยายความหมายจนครอบคลุมผู้รู้ (อุละมาอ์) แต่ก็เป็นสิ่งที่กระจ่างชัดว่าคำว่า “อิมาม” ในที่นี้มีความหมายกว้างครอบคลุมผู้นำทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นศาสดา อิมามแห่งทางนำ คัมภีร์ หรือแบบฉบับ เช่นเดียวกันนี้ คำดังกล่าวก็มีความหมายครอบคลุมผู้นำแห่งการปฏิเสศและความหลงผิดอีกด้วย และตามลำดับขั้นที่กล่าวมา (ในโลกหน้า) คนทุกคนก็จะได้อยู่ร่วมกับผู้นำที่เขาได้เลือกปฏิบัติตามในโลกนี้”

การอธิบายดังกล่าวนี้ได้บ่งบอกถึงบทบาทของผู้นำและการที่ผู้นำจะเป็นสาเหตุที่นำไปสู่ความสมบูรณ์ของมนุษย์ ในขณะที่เดียวกันก็ถือเป็นการเตือนมนุษย์ให้มีความละเอียดรอบคอบในการเลือกผู้นำ และไม่มอบหมายการขึ้นนำความคิดและชีวิตของเขาให้อยู่ในมือของใครก็ได้สุ่มสี่สุ่มห้า”¹

ชัยยิดมุฮัมมัดหุซัยน์ ฟีฏุลลอฮ์ ได้อธิบายโองการนี้ไว้ว่า “อัลลอฮ์จะทรงเรียกคนทุกกลุ่มมาตามผู้นำที่พวกเขาปฏิบัติตามในขณะที่มีชีวิต ไม่ว่าจะเป็นศาสดา คัมภีร์ หรือผู้ขึ้นนำ ที่ได้มอบแนวทาง

¹ นาศิร มะการิม อัชชีรอฮิ. (1992). อัลอัมซัล ฟีตัฟซีริ กิตาบิลลาฮ อัลมุหนัซซัล (พิมพ์ครั้งที่ 1). เบรุต: มุฮัสสะซะฮ์ อัลบิฮัษะฮ์. เล่ม 9 หน้า 61-62

คำสอน และการชี้้นำให้แก่พวกเขา เพื่อที่สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะได้เป็นข้อพิสูจน์สำหรับพวกเขา”¹

โองการนี้เน้นย้ำถึงความสำคัญที่คนคนหนึ่งจะต้องมีความละเอียดรอบคอบในการเลือกผู้นำทางศาสนาที่เขาจะยึดถือเป็นแบบอย่างในการปฏิบัติตามในทุกยุคทุกสมัย เพราะผู้นำที่ว่านี้เช่นเดียวกับที่เขาจะมีผลต่อชีวิตของมนุษย์ในโลกนี้ เขาก็จะมีผลต่อบั้นปลายชีวิตของมนุษย์ในโลกหน้าอีกด้วย

ผู้นำทางศาสนาคือผู้ที่คนคนหนึ่งจะยึดเป็นที่พึ่งพิงในการรับเอาคำสอนทางศาสนา และมอบความไว้วางใจว่าเขาคนนั้นจะสามารถแนะนำเขาให้รู้จักกับพระเจ้าได้เป็นอย่างดี เพื่อที่สิ่งที่เขาได้รับจากผู้นำคนนั้นจะได้เป็นข้อพิสูจน์ระหว่างตัวเขาเองกับพระเจ้า อีกทั้งจะได้เป็นผู้ชี้้นำเขาในการจาริกทางจิตวิญญาณอีกด้วย ฉะนั้น ผู้นำทางศาสนาจึงถือเป็นสิ่งสำคัญและละเอียดอ่อนในชีวิตของมุสลิม และจำเป็นที่มุสลิมคนหนึ่งจะต้องเลือกโดยพิจารณาจากบรรทัดฐานทางศาสนา มิใช่เพียงคำนึงถึงผลประโยชน์และความชื่นชอบตามอารมณ์เท่านั้น

สิ่งที่คนทุกคนต้องทำก็คือ เขาจะต้องทุ่มเทความพยายามในการแสวงหาผู้นำที่ดี ผู้นำที่หลักจริยธรรมและคำสอนศาสนาให้การรับรองคุณสมบัติของเขาตามบรรทัดฐานที่ถูกกำหนดไว้ และที่สำคัญ เราจะต้องพึ่งพาสติปัญญาที่มีในเรื่องอันสำคัญนี้

¹ มุฮัมมัดหุซัยน์ ฟีฏุลลอฮ. (1998). มินวะหีย์ลกูรอาน (พิมพ์ครั้งที่ 2). เบรุต: ดาร อัลมะลาก. เล่ม 14 หน้า 186-187

บรรทัดฐานที่สำคัญที่สุดและคุณสมบัติที่ผู้นำศาสนาต้องมีก็คือ ความรู้ในเรื่องของศาสนาและการปฏิบัติตามคำสอนของศาสนาอย่างเคร่งครัด และยิ่งระดับขั้นของความรู้และความยึดมั่นมีมากเท่าไรก็ยิ่งจะสร้างความมั่นใจให้ผู้ปฏิบัติตามได้มากเท่านั้น

อิบนุลิกกีตได้ถามอิมามอะลี อรรริฎอว่า “อะไรคือข้อพิสูจน์สำหรับสิ่งสร้างในวันนี้” ท่านตอบว่า “สติปัญญา ด้วยสติปัญญาที่ผู้สัจจริงจะได้รู้จักอัลลอฮ์และเชื่อในพระองค์ และด้วยสติปัญญาที่ผู้ไปตจะได้รู้จักอัลลอฮ์และปฏิเสธพระองค์” อิบนุลิกกีตกล่าวว่า “ขอสาบานด้วยอัลลอฮ์ นี่คือคำตอบ”¹

การเลือกผู้นำจะต้องไม่เป็นอย่างไร้บรรทัดฐาน หรือเลือกตามความนิยมชมชอบทางกลุ่มคนหรือเผ่าพันธุ์ แต่จะต้องเป็นไปตามบรรทัดฐานของจริยธรรมและทบทวนญัตติทางศาสนา นั่นก็เพราะว่า เมื่อคนคนหนึ่งเลือกปฏิบัติตามผู้นำคนหนึ่ง ผู้นำคนนั้นก็必将เขาไปยังความรอดพ้นในวันฟื้นคืนชีพหรือไม่ก็นำไปสู่ความหายนะ ดังนั้น การเลือกในกรณีนี้จึงถือเป็นการเลือกชะตาชีวิตที่แตกต่างไปจากการเลือกในกรณีอื่นๆ ในชีวิตประจำวันของมนุษย์อย่างสิ้นเชิง อีกทั้งยังแตกต่างจากการเลือกนักการเมืองท้องถิ่นหรือในระดับประเทศที่ (หากว่าเลือกผิด) เราก็อาจจะยังมีหนทางในการแก้ไขผลเสียที่ตามมาได้

¹ มุหัมมัด บินยะฮ์ญุบ อัลกุลลัยนี. (ฮ.ศ.1405.). เรื่องเดิม. เล่ม 1 หน้า 25 หน้าที่ 20

มีรายงานบทหนึ่งในบันทึกทางประวัติศาสตร์ จากฎ็อลหะฮ์ อันนิมรี กล่าวว่า เมื่อครั้งที่มุสลัยละมะฮ์ อัลกัชซาบ ได้อ้างตัวเป็นศาสดา เขาได้ไปยังยะมะมะฮ์แล้วถามสาวกของมุสลัยละมะฮ์ว่า มุสลัยละมะฮ์อยู่ไหน เหล่าสาวกตอบว่า “หยุด จงเรียกท่านว่าศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์” เขากล่าวว่า “ไม่ จนกว่าฉันจะเห็นเขา” และเมื่อมุสลัยละมะฮ์มาเขาก็ถามขึ้นว่า “ท่านคือมุสลัยละมะฮ์ใช่ไหม” เขาตอบว่า “ใช่” เขาถามต่อว่า “ใครที่มาพบท่าน” (นำวิวรรณ์มาให้ท่าน - ผู้แปล) เขากล่าวว่า “พระเจ้าทรงเมตตา” เขาถามต่อไปว่า “มาในแสงสว่างหรือความมืด” มุสลัยละมะฮ์ตอบว่า “ในความมืด” ฎ็อลหะฮ์จึงกล่าวว่า “ขอสาบานว่าท่านเป็นคนโปปต และมุฮัมมัดเป็นผู้สัจจริง แต่คนโปปตของเผ่ารอบีอะฮ์เป็นที่นิยมสำหรับเรามากกว่าคนสัจจริงของเผ่ามูญร¹”

เหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นถึงตัวอย่างของอิทธิพลของแนวคิดเผ่านิยม (อัลอะคอปียะฮ์) ที่ทำให้มนุษย์เลือกสิ่งหนึ่งด้วยบรรทัดฐานทางความชื่นชอบ เผ่าพันธุ์ หรือประโยชน์ทางวัตถุ แทนหลักจริยธรรมและหลักการอันถูกต้อง ซึ่งในกรณีนี้ ฎ็อลหะฮ์เองก็รู้ว่ามุสลัยละมะฮ์เป็นผู้โปปตและมุฮัมมัดเป็นผู้สัจจริง แต่เขาก็กลับเลือกสิ่งที่ผิดเนื่องจากความยึดมั่นในระบบชนเผ่าที่เขามี และยอมละทิ้งความถูกต้องเพราะฝ่ายที่ถูกเป็นฝ่ายที่อยู่คนละเผ่า นี่คือนั่นที่คนทุกคนจะต้องระมัดระวังไม่ให้เกิดความผิดพลาด โดยเฉพาะในเรื่องศาสนา เพราะในเรื่องศาสนานี้การเลือกที่ผิดพลาดจะนำมาซึ่งผลเสียทั้งโลกนี้และโลกหน้า

¹ อับดุลอะฮ์ดี มุฮัมมัด บินญะรียร์ อัฎฏอบะรี. ตาริค อัลอุมัม วัลมุลุก. เบรุต: มุอัสซะซะฮ์ อัลอะฮ์ละมี. เล่ม 2 หน้า 508

อะฮ์ลุลบัยต์ในฐานะผู้นำทางศาสนา

อิสลามได้ถือกำเนิดขึ้นด้วยมือของศาสดามุฮัมมัดผู้ทรงเกียรติ ซึ่งในช่วงเวลาที่ท่านมีชีวิตอยู่ท่านก็ได้ทำหน้าที่เป็นผู้นำในทางศาสนา ในสังคมอิสลามที่เพิ่งเกิดขึ้นใหม่ในยุคนั้น ดังนั้น เวลาที่มุสลิมต้องการรู้สิ่งใดที่เกี่ยวกับศาสนาหรือบทบัญญัติพวกเขาาก็จะไปถามท่าน ในขณะที่ศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ (ที่เป็นผู้ได้รับวิวรณ์และเป็นสื่อกลางระหว่างฟากฟ้ากับผืนดิน) ถือเป็นแหล่งข้อมูลแรกของบทบัญญัติอิสลาม และเป็นผู้นำทางศาสนาที่มุสลิมทุกคนต้องปฏิบัติตาม ซึ่งนี่ก็เป็นสิ่งที่โองการอันจำเริญได้กล่าวไว้ว่า “และสิ่งใดที่ศาสนทูตนำมาสู่พวกท่านพวกท่านก็จงรับมันไว้ และสิ่งใดที่เขาห้ามก็จงละเว้น” (ซูเราะฮ์ อัลหัจร์ โองการที่ 7) ซึ่งสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ไม่มีข้อขัดแย้งใดๆ ในหมู่มุสลิม อีกทั้งในช่วงเวลาที่ท่านศาสดามีชีวิตอยู่ท่านก็ได้ทำหน้าที่ในการเผยแพร่ศาสน์และอธิบายหลักการศาสนาให้แก่ผู้คน ท่านได้เผยแพร่คำสอนและบทบัญญัติของอิสลามในหมู่ผู้คนที่อยู่รายรอบท่าน ไม่ว่าจะเป็นญาติสนิท มิตรสหาย และสาวก ที่มีอยู่อย่างมากมายทั้งในทางคุณภาพและปริมาณ ในเวลานั้นมุสลิมได้มีโอกาสเรียนรู้ว่าจะปฏิบัติตามบทบัญญัติของอิสลามอย่างไร และเมื่อมีประเด็นที่เห็นต่างพวกเขาก็นำประเด็นนั้นไปขอคำตัดสินชี้ขาดจากท่านศาสดา ตามคำบัญชาของกุรอานที่กล่าวว่า “หากพวกท่านขัดแย้งกันในเรื่องใดก็จงนำมันกลับไปหาอัลลอฮ์และศาสนทูตของพระองค์” (ซูเราะฮ์ อันนิสาฮ์ โองการที่ 59) สิ่งที่จะควรเกิดขึ้นในยุคนั้นก็คือ การตระเตรียมผู้นำศาสนาที่จะมาทำหน้าที่ต่อจากท่านศาสดาในอนาคต ผู้ซึ่งจะมา

ทำการพิทักษ์รักษาแนวทางของท่านศาสดาไว้ และเป็นผู้ที่มุสลิมทั้งหมดจะต้องปฏิบัติตาม หลังจากที่ได้มีการเตรียมความพร้อมจากท่านศาสดา โดยถือว่าบุคคลคนนั้นเป็นผู้นำที่ได้รับความไว้วางใจในการเผยแพร่อิสลามต่อจากท่านได้อย่างบริสุทธิ์ตามที่อัลลอฮ์ผู้ทรงสูงส่งทรงประสงค์จะให้ศาสนาของพระองค์ได้ถูกส่งต่อไปถึงยังมวลมนุษย์ อีกทั้งยังถือว่าบุคคลดังกล่าวเป็นผู้นำที่ต้องให้ความสำคัญต่อความประพฤติของผู้ปฏิบัติตาม โดยต้องรักษาความประพฤติของพวกเขาไว้ให้อยู่ในครรลองคลองธรรมที่จะนำพาพวกเขาไปสู่ทางรอดพ้นในวันแห่งการฟื้นคืนชีพได้อย่างสมบูรณ์ พระผู้ทรงสูงส่งได้ตรัสถึงศาสดาผู้ทรงเกียรติของพระองค์ไว้ว่า “ศาสนทูตคนหนึ่งได้มายังพวกท่าน จากตัวตนของพวกท่าน เป็นผู้ที่ห่วงใยในความเหนื่อยยากของพวกท่าน เป็นผู้ที่ปรารถนาดีต่อพวกท่าน และเป็นผู้ที่เมตตากรุณาต่อผู้ศรัทธา” (ซูเราะฮ์ อัตเตาบะฮ์ โองการที่ 128)

ผู้ที่ศึกษาแหล่งข้อมูลทางประวัติศาสตร์และหะดีษจะพบได้ว่าท่านศาสดามีความห่วงใยมากเพียงใดต่อประชาชาติอิสลาม ท่านมีความกังวลเป็นอย่างมากว่าประชาชาติของท่านจะต้องประสบกับความหลงผิดและความแตกแยก ในขณะที่เดียวกันกับที่ตำราหะดีษมากมายก็ได้บ่งชี้ถึงความสำคัญของอะฮ์ลุลบัยต์และความจำเป็นในการรับเอาคำสอนจากพวกท่าน และยึดมั่นในแนวทางของพวกท่าน ซึ่งหะดีษเหล่านั้นก็มีได้มีอยู่เพียงในตำราของชีอะฮ์ โดยที่ใครจะคาดคะเนไปได้ว่ามันถูกอุปโลกน์มาโดยคนกลุ่มหนึ่งเพื่อต่อต้านคนอีกกลุ่มหนึ่ง หรือเพื่อสนับสนุนคนกลุ่มหนึ่งให้มีอำนาจเหนือคนอีกกลุ่มหนึ่ง แต่มันกลับมีอยู่อย่างมากมายในตำราของมุสลิมในทุกนิกาย

และเพื่อที่จะอธิบายสิ่งที่เราได้กล่าวมานี้ให้กระจ่างขึ้น ขอยกตัวอย่างของหะดีษที่ได้รับการบันทึกโดยชัยค์นาศิรุดดีน อัลอัลบานี ในหนังสือของท่าน “ลิลลิละฮ์ อัลอะหาดีษ อัศศอฮียะฮ์” จากญาบิร บินอับดิลลาฮ อัลอันศอริ จากศาสนทูตแห่งอัลลอฮว่า “มหาชน แท้จริงฉันได้ทั้งสิ่งสองสิ่งไว้ในหมู่พวกท่าน トラบใดที่พวกท่านรับเอาสิ่งทั้งสองนี้ก็จะไม่มีวันหลงทาง คัมภีร์ของอัลลอฮและอิตเราะฮ์ของฉัน อะฮ์ลุลบัยต์ของฉัน”¹ และหะดีษนัยเดียวกันนี้ที่รายงานในศอฮีย์ มุสลิม จากศาสนทูตแห่งอัลลอฮว่า “โอ้มหาชน ฉันนั้นเป็นมนุษย์คนหนึ่ง ที่ใกล้จะต้องพบกับทูตขององค์อภิบาลของฉัน และฉันก็ตอบรับท่าน และฉันนั้นทั้งสิ่งหนักอึ้งสองสิ่งไว้ในหมู่พวกท่าน สิ่งแรกคือคัมภีร์ของอัลลอฮ ซึ่งมีทางนำและแสงสว่าง ฉะนั้น จงรับเอาคัมภีร์ของอัลลอฮและยึดมั่นไว้กับมัน” หลังจากนั้นท่านก็กล่าวว่า “และอะฮ์-ลุลบัยต์ของฉัน ฉันขอให้พวกท่านรำลึกถึงอัลลอฮใน (ความสำคัญของ) อะฮ์ลุลบัยต์ของฉัน ฉันขอให้พวกท่านรำลึกถึงอัลลอฮในอะฮ์ลุลบัยต์ของฉัน ฉันขอให้พวกท่านรำลึกถึงอัลลอฮในอะฮ์ลุลบัยต์ของฉัน”² ซึ่งหะดีษบทนี้มีความกระจ่างชัดในการอธิบายถึงหนทางที่มุสลิมจะใช้ในการทำความรู้จักกับคำสอนที่ถูกต้องของศาสนา นั่นคือ การยึดมั่นไว้กับทางนำของกูรอาน โดยควบคู่ไปกับทางนำของอะฮ์ลุลบัยต์ของท่าน ศาสดา ซึ่งนี้ก็หมายความว่า สิ่งสองสิ่งนี้อยู่ในสถานะเดียวกันในการเป็นแหล่งความรู้และทางนำของประชาชาติอิสลาม

¹ มุหัมมัด นาศิรุดดีน อัลอัลบานี. (1983). เรื่องเดิม. ยูซ 4 หน้า 355 หะดีษที่ 1761

² ศอฮีย์มุสลิม. หน้า 1312 หะดีษที่ 2408

บทบาทของศอหาบะฮ์ที่มีต่อชะตากรรมของประชาชาติ

เมื่อกล่าวถึงความเป็นผู้นำทางจิตวิญญาณของอะฮ์ลุลบัยต์ที่มีต่อมวลมุสลิมก็มีประเด็นหนึ่งที่ต้องกล่าวถึงคือ บทบาทของศอหาบะฮ์ที่มีต่อชะตากรรมของประชาชาติอิสลาม นั่นก็เพราะว่าพวกท่านเป็นมุสลิมรุ่นแรกที่ได้รับเอาคำสอนจากศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ ได้ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับท่าน ได้สืบสานแบบฉบับของท่าน และได้ร่วมทำสงครามเคียงบ่าเคียงไหล่ท่าน อีกทั้งยังได้อยู่ร่วมในเหตุการณ์สำคัญในประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการบัญญัติกฎหมายต่างๆ อันส่งผลต่อความเข้าใจต่อหลักจริยธรรมและหลักการอิสลาม สิ่งต่างๆ เหล่านี้ไม่เพียงพอหรือที่จะเป็นเหตุผลในการรับเอาคำสอนจากพวกท่านและปฏิบัติตามพวกท่าน

สำหรับคำตอบของคำถามนี้เราจำเป็นจะต้องอธิบายว่า การที่ศอหาบะฮ์ได้มีชีวิตอยู่ร่วมสมัยกับศาสนทูตของอัลลอฮ์ และได้อยู่ร่วมในเหตุการณ์สำคัญหลายเหตุการณ์ในชีวิตของท่านศาสนทูตที่ได้มีการกำหนดบัญญัติและคำสอนของศาสนา สิ่งต่างๆ เหล่านี้จะต้องสะท้อนให้เห็นอย่างเด่นชัดในตัวตนของพวกท่าน เพื่อที่พวกท่านจะสามารถเป็นแหล่งข้อมูลที่สำคัญในการทำความรู้จักกับยุคสมัยของท่านศาสดาผู้ทรงเกียรติ โดยที่การย้อนกลับไปอ้างอิงพวกท่านในตัวบทรายงานต่างๆ และจุดยืนที่พวกท่านแสดงออกในฐานะที่เป็นแหล่งอ้างอิงของบทบัญญัติทางศาสนา และเป็นหนทางในการทำความรู้จักกับหลักจริยธรรมอันสูงส่งของอิสลามที่ได้รับการอธิบายไว้โดยท่านศาสดาในการเผยแพร่ศาสนาของท่าน ทว่าจุดยืนของศอหาบะฮ์และคำกล่าว

ของพวกท่านมิได้มีความสอดคล้องกันในทุกครั้งไป ในทางตรงกันข้าม กลับมีข้อแตกต่างขัดแย้งกัน แม้แต่ในช่วงเวลาที่ท่านศาสดามีชีวิตอยู่ บางครั้งสิ่งหนึ่งที่ศอหาบะฮ์ท่านหนึ่งได้ยิน ศอหาบะฮ์อีกท่านหนึ่งก็อาจจะไม่เคยได้ยิน ด้วยเหตุนี้ จึงอาจเกิดข้อขัดแย้งกันขึ้นในเรื่องเรื่องหนึ่ง เช่นเดียวกับที่อาจเกิดความขัดแย้งขึ้นระหว่างจุดยืนและทัศนะของพวกท่านกับจุดยืนและทัศนะของอะฮ์ลุลบัยต์ ฉะนั้นแล้ว ใครที่เราจะยึดเป็นแหล่งอ้างอิงสุดท้ายในการรับข้อมูลต่างๆ ในขณะที่พวกท่านมีทัศนะที่แตกต่างกันเช่นนี้

ด้วยสาเหตุของความขัดแย้งทางการเมืองที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ของประชาชาติอิสลาม ทำให้มุสลิมแตกออกเป็นสองกลุ่มใหญ่ๆ จนกลายเป็นเส้นขนานในประชาชาติ มุสลิมกลุ่มแรกซุนงของอะฮ์ลุลบัยต์ ในขณะที่มุสลิมอีกกลุ่มซุนงของศอหาบะฮ์ แต่ประเด็นความเป็นผู้นำและศูนย์กลางทางจิตวิญญาณของอะฮ์ลุลบัยต์มิได้หมายถึงการปฏิเสธคุณความดีหรือสถานภาพของศอหาบะฮ์เสมอไป ซึ่งการกล่าวว่พวกท่านเป็นผู้นำและศูนย์กลางทางจิตวิญญาณในที่นี้ก็เหมือนกับการที่เราย้อนกลับไปหาผู้ที่มีความเหมาะสมคู่ควรในการตัดสินชี้ขาด เมื่อเกิดประเด็นขัดแย้งขึ้นในทางศาสนา โดยถือว่าพวกท่านเป็นผู้ที่สามารถให้ความเห็นที่เป็นที่มั่นใจในความถูกต้องได้ ดังที่มีต้วบททางศาสนาจากท่านศาสนามอบอกไว้และในสิ่งที่ตำราประวัติศาสตร์และหะดีษได้รายงานไว้จากศอหาบะฮ์ผู้ยิ่งใหญ่ อัมมาร บินยาสีร์ ที่ท่านกล่าวว่า ศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ได้กล่าวกับฉันว่า โอ้อัมมาร หากเจ้าเห็นอะลีเดินไปในหุบเขาหนึ่ง และผู้คนเดินไปในหุบเขาอื่น ก็จงเดินไปพร้อมอะลีและอย่าไปใส่ใจต่อผู้คน เพราะเขาจะไม่มีวัน

ชักนำเจ้าไปสู่ความหายนะ และไม่มีวันนำเจ้าออกจากทางนำ”¹ ซึ่งหะดีษบทนี้เป็นตัวบทอันชัดเจนที่แนะนำหนทางในการปฏิบัติเมื่อมีความขัดแย้งกันทางจุดยืนและความคิด โดยที่ท่านศาสดาได้แนะนำให้อัมมารียัดมันในจุดยืนเดียวกับอิมามอะลี

ดังนั้น จึงจำเป็นจะต้องตรวจสอบเรื่องนี้และสร้างความกระจ่างให้แก่จุดที่ยังคงคลุมเครือกันอยู่ในคนหมู่มากของประชาชาติอิสลาม ดังนั้น การกล่าวว่าชีอะฮ์หลงลืมศอฮาบะฮ์ หรือพวกเขามีปัญหาเกี่ยวกับการรับเอาหะดีษที่รายงานโดยศอฮาบะฮ์ หรือการกล่าวว่าชีอะฮ์มีจุดยืนในด้านลบต่อศอฮาบะฮ์ เป็นการกล่าวอ้างขาดความละเอียดรอบคอบ ถึงแม้ว่าจะมีชีอะฮ์สุดโต่งบางกลุ่มที่มีจุดยืนในด้านลบต่อศอฮาบะฮ์ แต่จุดยืนของพวกเขาก็ได้ถือเป็นจุดยืนโดยรวมของชีอะฮ์ทั้งหมดเสมอไป เช่นเดียวกับที่แนวคิดของนะวาศิบที่มีความเกลียดชังในอะฮ์ลุลบัยต์ก็ได้บ่งบอกถึงจุดยืนของซุนนะฮ์ทั้งหมด ในขณะที่ผู้ที่อยู่ในแนวคิดอะฮ์ลุลบัยต์ส่วนใหญ่ไม่ได้จุดยืนในแง่ลบแบบสุดโต่งต่อศอฮาบะฮ์ ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่เห็นด้วยกับอะฮ์ลุลซุนนะฮ์ในทัศนะที่รับรองความยุติธรรมของศอฮาบะฮ์ทั้งหมดก็ตาม อิมามซัยนุลอาบิตีน ได้แสดงแบบอย่างไว้ โดยกล่าวถึงสาวกของบรรดาศาสนทูตและผู้ที่ยศรัทธาในศาสนของพวกท่านว่าจะเป็นผู้ได้รับการให้อภัยและความพึงพอใจจากพระเจ้า ซึ่งท่านได้ขอต่ออาอีให้สาวกของศาสดามุฮัมมัดเป็นพิเศษ “โดยเฉพาะบรรดาสาวก (อัศฮาบ) ของมุฮัมมัด ผู้

¹ กัซซุลอุมมัล. เล่ม 11 หน้า 613-614 หะดีษที่ 32976. และ อัลคอฎิบ อัลบัจดาตี. ตารีก อัลบัจดาต. เบรุต: ตาร อัลกุดุบ อัลอิลมียะฮ์. เล่ม 13 หน้า

ซึ่งได้ปฏิบัติหน้าที่อันดีในการเป็นสาวก และผู้ซึ่งได้แสดงความกล้าหาญในการช่วยเหลือท่าน ผู้ให้การสนับสนุนท่านและรีบเร่งไปสู่การต้อนรับท่าน และนำหน้าผู้อื่นไปในการตอบรับการเรียกร้องเชิญชวนของท่าน และให้การตอบรับท่านในการที่ท่านได้แถลงข้อพิสูจน์ของท่านให้พวกเขาได้รับฟัง และได้จำพรากรจากภรรยาและบุตรเพื่อเชิดชูถ้อยคำของท่าน และได้ต่อสู้กับบิดาและบุตรในการสร้างฐานอันมั่นคงให้แก่ความเป็นศาสดาของท่าน และช่วยเหลือผู้ที่อยู่ในความรักที่มีต่อท่าน ผู้ซึ่งปรารถนาในการคำที่ไม่มีวันล้ามเหลวในความรักที่มีต่อท่าน ผู้ซึ่งเผ่าของพวกเขาได้ตัดขาดพวกเขาเมื่อพวกเขาได้ผูกพันอยู่กับสายเชือกของท่าน ผู้ซึ่งยอมสูญเสียความสัมพันธ์เครือญาติเมื่อพวกเขาได้มีความอบอุ่นใจในความสัมพันธ์ฉันญาติที่มีต่อท่าน ฉะนั้น ขอโปรดทรงอย่าลืมหาความทุกข์ยากที่พวกเขาต้องประสบจากสิ่งที่พวกเขาได้ละทิ้งไปเพื่อพระองค์และในหนทางของพระองค์ และขอโปรดทรงพึงพอพระทัยในตัวพวกเขาด้วยความพึงพอพระทัยของพระองค์”¹

ในดูอาฮ์บทันอีมามได้แสดงความชื่นชมต่อการเสียสละและการต่อสู้ (ญิฮาด) ของศอหาบะฮ์ในการปกป้องศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ และในการเผยแพร่ศาสนา และในดูอาฮ์อีกบทหนึ่งของท่าน คือ ดูอาฮ์ประจำวันอังคาร ท่านกล่าวว่า “ข้าฯ แต่อัลลอฮ์ ขอพระองค์ทรงประสาทพรแด่มุฮัมมัด ศาสดาท่านสุดท้ายและความสมบูรณ์แห่งผู้ถือสาส์น รวมถึงลูกหลานผู้ประเสริฐและบริสุทธิ์ของท่าน และสาวก (อัครหาบ) ของท่าน

¹ อัลอีมาม อะลี บินอัลหุซัยน์ บินอะลี บินอบีฏอลิบ. (2007). ศอฮีฟะฮ์ ชัยนุลอาบิตีน (พิมพ์ครั้งที่ 1). (กอฎีฟ: ดาร ัญญาฟ). หน้า 46

ผู้ได้รับการเลือกสรร”¹

เช่นเดียวกันนี้ มีรายงานจากอิมามอะลี บินอบีฏออลิบ ในนะฮ์-
ญุลบะลาเฆาะฮ์ว่า ท่านได้กล่าวถึงศอหาบะฮ์ว่า “ฉันได้เห็นสาวก
(อัศหาบ) ของมุฮัมมัด ซึ่งฉันมองไม่เห็นใครในหมู่พวกท่านที่จะเหมือนกับ
พวกเขา พวกเขาได้กลายเป็นคนซุบผอมผมเฝ้าเปื้อนฝุ่น สาละวน
อยู่กับการกราบกราน การยืน (นมาซ) สลับไปมาระหว่างหน้าผากของ
พวกเขาและแก้มของพวกเขา (ในขณะที่ก้มกราบและใช้แก้มแนบพื้นดิน
เพื่อแสดงความต่ำต้อยต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้า - ผู้แปล) และ
เสมือนว่าพวกเขายืนอยู่บนถ่านอันร้อนระอุในขณะที่กล่าวถึงปรโลก
ของพวกเขา เมื่อกล่าวถึงอัลลอฮ์น้ำตาก็จะไหลหลังจากดวงตาของ
พวกเขาจนเปียกชุ่มบนส่วนบนของอก และพวกเขาก็จะกระสับกระส่าย
เสมือนต้นไม้ในวันที่มีพายุ ด้วยความกลัวในการลงทัณฑ์และความ
หวังในผลตอบแทน”²

สงครามในยุคของอิมามอะลีก็มีศอหาบะฮ์เข้าร่วมรบเคียงบ่า
เคียงไหล่ท่าน เช่นในสงครามคิฟฟิน มีศอหาบะฮ์ร่วมรบกับอิมามอะลี
เป็นจำนวนถึง 2,700 คน อัลมัสนูดีกล่าวไว้ในบันทึกประวัติศาสตร์ของ
เขาว่า “สงครามคิฟฟินมีศอหาบะฮ์ที่เป็นชาวบะดร์เข้าร่วมถึง 87 คน
แบ่งออกเป็นมุฮาญีรีน 17 คน และอันศอร 70 คน และในหมู่ศอหาบะฮ์
ที่เข้าร่วมสงครามในฝ่ายของท่านมีผู้ที่เคยร่วมในการให้สัตยาบันใต้
ต้นไม้อันนี้ ซึ่งก็คือบัยอะฮ์ อรริฎวาน จากชาวมุฮาญีรีนและอันศอรที่เป็น

1 เรื่องเดียวกัน หน้า 248

2 นะฮ์ญุลบะลาเฆาะฮ์. คุฎบะฮ์ที่ 97

สาวกของศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ถึง 900 คน ซึ่งศอหาบะฮ์ทั้งหมดที่เข้าร่วมรบในฝ่ายของท่านมีถึง 2,700 คน”¹ ในขณะที่ศอหาบะฮ์ที่ร่วมรบในฝ่ายมุอาวียะฮ์มีเพียงน้อยนิด

เช่นเดียวกันนี้ ความประเสริฐของอะฮ์ลุลบัยต์มากมายก็รายงานมาจากศอหาบะฮ์ ซึ่งพวกท่านได้รายงานหะดีษที่สาธยายถึงความประเสริฐของอะฮ์ลุลบัยต์และสถานภาพของพวกท่านที่มีในหมู่มุสลิม ฉะนั้นแล้ว ข้อกล่าวหาที่กล่าวไปในข้างต้นจึงขัดแย้งกับข้อเท็จจริงหลายประการ จริงอยู่ที่สิ่งที่ชีอะฮ์ยึดถือเป็นแหล่งข้อมูลชั้นต้นในการอธิบายศาสนาและการทำความรู้จักกับบทบัญญัติศาสนาก็คืออะฮ์-ลุลบัยต์ ซึ่งจุดยืนนี้เป็นสิ่งพวกเขาได้รับมาจากคำสอนของท่านศาสดา อันเป็นสิ่งที่ต้องปฏิบัติตามในฐานะที่เป็นข้อบังคับทางศาสนา แต่ทั้งนี้จุดยืนดังกล่าวก็ไม่ได้หมายถึงการที่จะต้องมียุติธรรมในด้านลบต่อศอหาบะฮ์ จริงอยู่ที่อาจมีประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการเมือง และความเชื่อของชีอะฮ์ในการแต่งตั้งอิมามอะลีด้วยตัวบท (นัศ) ซึ่งประเด็นนี้ก็เป็นประเด็นที่อยู่นอกเหนือประเด็นหลักของหนังสือเล่มนี้ที่เราอาจนำมาศึกษากันอีกทีในโอกาสที่เหมาะสม

หะดีษที่กล่าวถึงความประเสริฐของศอหาบะฮ์

บางท่านอาจตั้งคำถามว่า ในขณะที่มีหะดีษของท่านศาสดาที่กล่าวถึงความประเสริฐของอะฮ์ลุลบัยต์ ก็มีหะดีษอีกกลุ่มหนึ่งกล่าวถึงความประเสริฐของศอหาบะฮ์เช่นกัน แล้วเหตุใดเราจึงให้น้ำหนัก

¹ อบุลหะซัน อะลี บินอัลหุซัยน์ อัลมัศอูดี. มุรัจญ์ อัชชะฮับ วะ มะอาดิน อัลญะฮัร. เบรุต ตาร อัลฟิกร์. เล่ม 2 หน้า 361

ไปทางทัศนะของอะฮ์ลุลบัยต์มากกว่าทัศนะของศอหาบะฮ์ในกรณีที่เกิดข้อขัดแย้ง

สำหรับคำตอบของคำถามนี้เราขอตอบด้วย 3 ประเด็นด้วยกัน

หนึ่ง: หะดีษต่างๆ ที่อยู่ตรงข้ามกับหะดีษที่กล่าวถึงความประเสริฐของอะฮ์ลุลบัยต์จะต้องถูกนำมาศึกษาในแง่ของสายรายงานเพื่อที่จะคัดเลือกตัวบทที่มีความน่าเชื่อถือทางสายรายงานตามบรรทัดฐานของวิชาการและดิรอยะฮ์มาใช้เป็นเกณฑ์ในการปฏิบัติ

สอง: สมมุติว่าเรามองข้ามเรื่องของความถูกต้องของสายรายงานและความน่าเชื่อถือของตัวบทไป เราก็ไม่อาจจะมองข้ามเรื่องของปริมาณและคุณภาพไปได้ และผู้ศึกษาที่มีความยุติธรรมย่อมจะไม่อาจให้ความสำคัญอย่างเท่าเทียมแก่ตัวบทหะดีษสองฝ่ายที่มีความแตกต่างกันในด้านจำนวนได้ ซึ่งหะดีษที่รายงานความประเสริฐของศอหาบะฮ์ (ไม่ว่าจะเป็นการกล่าวโดยรวมหรือกล่าวแบบเจาะจงตัวบุคคล) เมื่อเทียบกับหะดีษที่กล่าวถึงความประเสริฐของอะฮ์ลุลบัยต์แล้วมีอยู่เพียงน้อยนิด ซึ่งนี่เป็นสิ่งที่อิมามอะหมัด บินฮันบัลก็ได้ยอมรับไว้ ในคำกล่าวที่รายงานโดยอัลหากิม อันนีسابูรี ในอัลมุสตัดร็อก อะลัศคอฮ์อีฮ์ยน์ และอิบนุหะญูร์ ในอัศคอวาอิก อัลมุหริเกะฮ์ และหนังสือเล่มอื่นๆ ว่า อิมามอะหมัดกล่าวว่า “ไม่มีศอหาบะฮ์คนใดของศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ที่จะมีหะดีษที่กล่าวถึงความประเสริฐของเขา มากเท่าอะลี บินอะบีฏอลิบ”¹

¹ อัลมุสตัดร็อก อะลัศคอฮ์อีฮ์ยน์. เล่ม 3 หน้า 116 หะดีษที่ 4572. และ อัศคอวาอิก อัลมุหริเกะฮ์. เล่ม 2 หน้า 353

ในหนังสือพัญญลกอดิร กล่าวว่่า “เช่นเดียวกับที่อิสมาอีล อัล-กอฎี และอันนีسابูรี และอันนะสาอี ได้กล่าวไว้ในคุณลักษณะพิเศษของท่านเช่นกันว่า ไม่มีศอหาบะฮ์คนใดที่จะมีหะดีษที่กล่าวถึงความดีงามของเขามากเท่าหะดีษที่กล่าวในเรื่องของอะลี”¹ ด้วยเหตุนี้ อันนะสาอีจึงเขียนหนังสือว่าด้วยเรื่องคุณลักษณะพิเศษ (คอศออิศ) ของอะมีรุลมุอ์มินีน อะลี บินอบีฏอลิบ ซึ่งท่านได้กล่าวถึงหะดีษที่กล่าวถึงอิมามอะลีโดยเฉพาะ โดยที่มีได้มีศอหาบะฮ์คนใดเคยได้รับการรับรองสถานภาพด้วยหะดีษในลักษณะนั้นเหมือนกับท่าน

นอกจากคำกล่าวของอิบนุฮันบัลแล้ว ยังมีคำกล่าวของญะลาลุদ্ดีน อัลสุยฎี ในหนังสือประวัติศาสตร์ของเขาที่กล่าวว่่า “อิบนุอะสะกิริได้รายงานจากอิบนุอับบาสว่่า ไม่มีใครเลยที่คัมภีร์ของอัลลอฮ์ได้ลงมาในเรื่องของเขาเท่าสิ่งที่ถูกประทานลงมาในเรื่องของอะลี”² และอิบนุอะสะกิริได้รายงานจากอิบนุอับบาสว่่า ท่านกล่าวว่่า “มีโองการที่ประทานลงมาในเรื่องของอะลีถึงสามร้อยโองการ”³

สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนสนับสนุนทัศนะที่กล่าวว่่า แนวทางของอะฮ์ลุลบัยต์เป็นแนวทางที่เหมาะสมกว่าในการปฏิบัติตาม โดยเฉพาะเมื่อเกิดข้อขัดแย้งทางศาสนาขึ้นในประชาชาติอิสลาม

¹ มุหัมมัด อับดุลรอฮูฟ อัลมะนาวี. (1982). พัญญลกอดิร ชัรห์ ญามิอิศคอฮ์รี (พิมพ์ครั้งที่ 2). เบรุต: ดาร อัลมะฮ์ริฟะฮ์. เล่ม 4 หน้า 355

² ญะลาลุদ্ดีน อัลสุยฎี. ตาริค อัลคุละฟะฮ์. หน้า 171

³ ตาริค มะดีนะฮ์ ดิมชก์. เล่ม 2 หน้า 431 เลขที่ 934

สาม: ในด้านของสัญญา ไม่มีหะดีษของท่านศาสดาบทใดที่กล่าวอย่างชัดเจนถึงความจำเป็นในการยึดมั่นในแนวทางของศอหาบะฮ์ท่านใด ต่างจากหะดีษมากมายที่กล่าวถึงความจำเป็นในการปฏิบัติตามอะฮ์ลุลบัยต์ หรือจะมีมากที่สุดก็คือบางตัวบทที่ตรงกันข้ามกับหะดีษ “คัมภีร์ของอัลลอฮ์และอิตรอดี” ที่กล่าวถึงความจำเป็นในการยึดมั่นใน “แบบฉบับของฉัน” (สุนนะฮ์) ซึ่งก็มิได้บ่งชี้ถึงศอหาบะฮ์อย่างชัดเจน เพราะสุนนะฮ์นั้นเป็นสถานะร่วมของทั้งศอหาบะฮ์และอะฮ์ลุลบัยต์ ในกรณีที่คนสองกลุ่มนี้เป็นสองหนทางที่จะนำมุสลิมไปสู่การทำความรู้จักกับสุนนะฮ์อันบริสุทธิ์ของท่านศาสดาได้

ดังนั้น สามารถสรุปได้ในที่นี้ว่า สิ่งที่ตัวบทหะดีษชี้ให้เราไว้ก็คือ เราจะต้องรับเอาคำสอนทางศาสนาจากผู้ที่มิชีวิตอยู่ร่วมกับท่านศาสดา และเป็นประจักษ์พยานในเหตุการณ์และถ้อยแถลงสำคัญต่างๆ ในชีวิตของท่าน ซึ่งก็คืออะฮ์ลุลบัยต์และศอหาบะฮ์ แต่ในกรณีที่มีข้อขัดแย้งก็ต้องย้อนกลับไปหาคำตัดสินของอะฮ์ลุลบัยต์ และสิ่งที่มีผู้ที่มีความหวังใยในประชาชาติอิสลามจากทั้งสองกลุ่มปรารถนาก็คือ การสร้างความเข้าใจว่าหนทางสองหนทางนี้ (อะฮ์ลุลบัยต์และศอหาบะฮ์) ในแง่ของสารัตถะแล้วไม่เป็นที่ขัดแย้งกันแต่อย่างใด แต่เป็นสองส่วนที่เสริมความสมบูรณ์ให้แก่กัน และไม่เป็นการบังควรอย่างยิ่งที่สองแนวทางนี้จะนำไปสู่ความเป็นศัตรูกันในประชาชาติอิสลาม

การปฏิบัติตามอะฮ์ลุลบัยต์จะนำเราไปสู่หนทางใด

“โอ้อัมมาร หากเจ้าเห็นอะลีเดินไปในหุบเขาหนึ่ง และผู้คนเดินไปในหุบเขาอื่น ก็จงเดินไปพร้อมอะลีและอย่าไปใส่ใจต่อผู้คน เพราะเขาจะไม่มีวันชักนำเจ้าไปสู่ความหายนะ และไม่มีวันนำเจ้าออกจากทางนำ”

ก่อนหน้านี้นี้เราได้กล่าวถึงความสำคัญของผู้นำทางศาสนา โดยถือว่าผู้นำเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการกำหนดชะตากรรมในโลกหน้าของมนุษย์ สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ตัวบทของกูรอานและหะดีษได้กล่าวถึงไว้ เช่น หะดีษจากศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ที่กล่าวว่า “ดูกร ผู้นำของพวกท่านก็คือผู้ที่จะนำพาพวกท่านเดินทางไปหาอัลลอฮ์ผู้ทรงยิ่งใหญ่และเกรียงไกร ฉะนั้นจงพิจารณาเถิดพวกท่านจะเดินทางไปกับใคร”⁶³

และพิจารณาจากความสำคัญดังกล่าวนี้ที่มีต่อมนุษย์ ไม่ว่าจะ เป็นปัจเจกบุคคลหรือสังคมทั่วไปในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับชะตาชีวิตโดยรวม เช่นเดียวกันกับที่เกี่ยวกับบั้นปลายชีวิตในปรโลก บรรดาอิมามแห่งอะฮ์ลุลบัยต์ต่างเน้นย้ำถึงความสำคัญของผู้นำที่มีต่อชีวิตของมนุษย์ ซึ่งมีหะดีษมากมายที่กล่าวถึงเรื่องนี้ และเช่นเดียวกับที่ได้เน้นย้ำถึงความสำคัญของผู้นำพวกท่านก็มีได้ลืมนี่จะอธิบายความหมายของการปฏิบัติตามที่บรรดาสาธุศิษย์จะต้องทำ มีรายงานบทหนึ่งที่รายงานโดยมุฮัมมัด บินหัมดาน จากอิมามญะฮ์ฟัร อัศศอดิกว่า “หากท่าน

⁶³ อัศศอวาอิก อัลมุหริเกาะฮ์. เล่ม 2 หน้า 441 และ ยะนาบีอ์ อัลมะวัตตะฮ์. เล่ม 2 หน้า 114

ประสงค์ที่จะอยู่ร่วมกับเราในวันฟื้นคืนชีพ พวกท่านก็จะต้องไม่สาปแช่ง (ละอ์นะฮ์) กันเอง และจงอย่าเกรงต่ออัลลอฮ์และจงเชื่อฟังพระองค์ เพราะอัลลอฮ์ได้ตรัสว่า “วันที่เราจะเรียกมนุษย์ทั้งหมดมาด้วยผู้นำของพวกเขา”⁶⁴ ดังนั้นผู้ปฏิบัติตามในความหมายของอะฮ์ลุลบัยต์ผู้ที่ดำรงตนในการปฏิบัติตามบทบัญญัติที่เป็นข้อบังคับของศาสนา

ในรายงานอีกบทหนึ่งจากอิมามศอดิกที่ท่านกล่าวกับชีอะฮ์ว่า “พวกท่านจะไม่ชอบคุณอัลลอฮ์หรือ เมื่อวันแห่งการฟื้นคืนชีพมาถึง และพระองค์จะทรงเรียกคนทุกหมู่เหล่าไปยังผู้ที่พวกเขามอบความจงรักภักดีให้ และทรงเรียกเราไปหาศาสนทูตของอัลลอฮ์ เมื่อนั้นพวกท่านก็จะหลีกหนีมาพึ่งพิงเรา แล้วพวกท่านคิดว่าท่าน (ศาสนทูต) จะพาพวกท่านไปยังที่ใด ไปสู่สวรรค์อย่างแน่นอน ขอสาบานด้วยพระผู้อภิบาลแห่งกะอ์บะฮ์” (ท่านกล่าวสามครั้ง)⁶⁵

อัลหากิมได้รายงานไว้ในหนังสืออัลมุสตัดร็อก อะลัศศอฮียัยน์ ด้วยสายรายงานที่ถูกต้อง (ศอฮี้หฺ) จากซัยด์ บินอ์รกีอม จากศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ว่า “โอ้ผองชน แท้จริงฉันได้ทั้งสิ่งสองสิ่งไว้ในหมู่พวกท่าน พวกท่านจะไม่มีวันหลงทางหากปฏิบัติตามสิ่งทั้งสองนี้ คือคัมภีร์ของอัลลอฮ์และอิตเราะฮ์ของฉัน อะฮ์ลุลบัยต์ของฉัน”⁶⁶

⁶⁴ บิหารุลอันวาร. เล่ม 8 หน้า 14

⁶⁵ ออบูอะลี อัลฟุฏลี บินอัลหะซัน อัฎฎ็อบรอลี. มัจญ์มะอะอุลบะยาน ฟิตัฟสิร อัลกูรอาน. เล่ม 6 หน้า 275

⁶⁶ อัลมุสตัดร็อก อะลัศศอฮียัยน์. เล่ม 3 หน้า 118 ทัศนะที่ 4577

ตัวบทในทำนองนี้มีบันทึกอยู่ในไต่ตาราของมุสลิมทั้งสองกลุ่ม โดยทั้งหมดนี้ได้บ่งชี้ถึงการที่อะฮ์ลุลบัยต์จะทำการชี้นำผู้ปฏิบัติตามและผู้นำดำเนินรอยตามด้วยคำสอนของพวกเขาท่านไปสู่สวรรค์ในโลกหน้า ซึ่งไม่มีบุคคลใดสามารถโต้แย้งได้ในสิ่งนี้ ลองดูตัวอย่างของอิมามอะหมัด บินฮันบัล ที่ได้รายงานไว้ในมุสนัดของท่านว่า ศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ ได้จับมือของหะซันและหุซัยน์และกล่าวกับมวลมุสลิมว่า “ใครที่รักฉันและรักบุตรทั้งสองของฉันนี้ รวมถึงบิดาและมารดาของเขา ก็จะได้อยู่ร่วมในระดับเดียวกับฉันในสวรรค์”⁶⁷ และอัลฮากิม ในหนังสืออัลมุสตัดดริอก อะลัศศอฮียัยน์ก็ได้สนับสนุนรายงานบทนี้ด้วยรายงานที่กล่าวว่า ท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์กล่าวว่า “หะซันและหุซัยน์เป็นบุตรทั้งสองของฉัน ใครที่รักเขาทั้งสองก็เท่ากับรักฉัน และใครที่รักฉัน อัลลอฮ์ก็จะทรงรักเขา และใครที่อัลลอฮ์ทรงรักพระองค์ก็จะทรงนำเขาเข้าสู่สวรรค์ แต่หากใครเกลียดเขาทั้งสองก็เท่ากับเกลียดฉัน และใครเกลียดฉันอัลลอฮ์ก็เกลียดเขา และใครที่อัลลอฮ์เกลียดเขาพระองค์ก็จะทรงนำเขาเข้านรก”⁶⁸

เช่นเดียวกันนี้ อิบน์หะญัวร์ ได้รายงานไว้ในอัศศอวาอิก อัลมุหรีเกาะฮ์ จากอิบนุลลัสมาก ว่า อิบน์บักรกล่าวว่า ฉันได้ยินท่านศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์กล่าวว่า “จะไม่มีใครเดินผ่านศิรอตไปได้ เว้นแต่ผู้ที่

⁶⁷ มุสนัด อัลอิมาม อะหมัด บิน หันบัล. (2008). เบรุต: ดาร อัลกุดูบ อัล-อิลมียะฮ์. เล่ม 1 หน้า 235 หน้าที่ 586

⁶⁸ อัลมุสตัดดริอก อะลัศศอฮียัยน์. เล่ม 1 หน้า 235 หน้าที่ 4776

อะลีได้บันทึกให้เขาเดินผ่าน”⁶⁹

ส่วนสถานภาพของฟาฏิมะฮ์ อัชชะฮ์รอ ก็มีระบุไว้ในตำราต่าง ๆ ของอิสลามในทั้งสองฝ่าย จากท่านศาสดา กล่าวว่า “เมื่อวันแห่งการฟื้นคืนชีพมาถึงและผู้คนได้ฟื้นคืนชีพ ก็จะมีผู้ร้องเรียกจากส่วนกลางของบัลลังก์ว่า ผู้คนทั้งหลายจงลดสายตาและจงก้มหัวลง เพื่อที่ฟาฏิมะฮ์ บุตรีของมุฮัมมัดจะได้เดินผ่านศิรอต”⁷⁰

ขอวิงวอนต่ออัลลอฮ์ให้พระองค์ทรงทำให้หัวใจของเรามีชีวิตชีวาด้วยความรักในพระองค์ และความรักในศาสดาของพระองค์ และความรักในอะฮ์ลุลบัยต์ผู้บริสุทธิ์ของท่าน และบรรดาศอหาบะฮ์ผู้ได้รับการเลือกสรร ขอการประสพพรจากอัลลอฮ์พึงประสบแก่พวกท่านทั้งมวล และขอพระองค์ทรงประทานโอกาสให้เราได้ฟื้นคืนชีพมาร่วมกับพวกท่านในวันแห่งการฟื้นคืนชีพ และรวมพวกเราไว้กับพวกท่านในสรวงสวรรค์อันบรมสุขด้วยเทอญ

⁶⁹ อัศศอวาอิก อัลมุหริเกาะฮ์. เล่ม 2 หน้า 369. และ ยะนาบีอ์ อัลมะวัตตะฮ์ เล่ม 2 หน้า 162 ทัศที่ 459. และ อัลมุหิบ อัฎฎอบะรี ฟิ อรรียาฎ อัน-นัฎเราะฮ์ เล่ม 2 หน้า 244

⁷⁰ ญะลาลุดดีน อัศศุญญี. (2005). อัลญามิอ์ อัลกะบิร (พิมพ์ครั้งที่ 1). อัล-กอฮิเราะฮ์ มัจญ์มะฮ์ อัลบุหุซ อัลอิสลามียะฮ์ บิญาไมอ์ อัลอัซฮ์ร อัชชะรีฟ. เล่ม 1 หน้า 3023 ทัศที่ 2682

ประวัติผู้เขียน

ชัยค์ หะซัน บินมุซา บินชัยค์รอฎี อัลศ็ือฟฟาร์ ถือกำเนิดเมื่อปี ฮ.ศ. 1377 (ค.ศ. 1958) ณ เมืองกอฎีฟ ประเทศซาอุดีอาระเบีย ท่านสำเร็จการศึกษาทางด้านศาสนาจาก สถาบันเฮาชะฮ์อิลมียะฮ์ที่สำคัญทั้งในเมือง นะญ์ฟและกุม และเคยทำหน้าที่เป็นอาจารย์ สอนในสถาบันเฮาชะฮ์หลายแห่ง

ในขณะที่มีอายุเพียง 11 ปีท่านได้เริ่มฉายแววในการเป็นนักบรรยาย และผลงานต่างๆ ที่ท่านสร้างไว้ได้ทำให้ท่านกลายเป็นหนึ่งในนักบรรยายชั้นนำในโลกอาหรับในเวลาต่อมา ปัจจุบันท่านมักจะได้รับเชิญไปบรรยายในประเทศต่างๆ เช่น บาห์เรน คูเวต โอมาน ซีเรีย เช่นเดียวกันนี้ หลังจากชัยชนะของการปฏิวัติอิสลามแห่งอิหร่าน เทปบรรยายของท่านได้เคยถูกคัดเลือกให้เผยแพร่โดยสถานีวิทยุของสาธารณรัฐอิสลามแห่งอิหร่าน ภาคภาษาอาหรับ

ปัจจุบันชัยค์หะซัน ศ็ือฟฟาร์ มีผลงานตีพิมพ์กว่า 160 เล่ม และเนื่องจากความรู้และบทบาทอันโดดเด่นในการทำงานที่มี ท่านจึงได้รับอนุญาตให้ทำการรายงานหะดีษจากบรรดาผู้รู้ และได้รับความไว้วางใจในการเป็นตัวแทนจากมรฎูฮ์หลายท่าน เช่น อาเยะตุลลอฮ์ อัลอุซมา ชัยยิดอะลี ซิสตานี อาเยะตุลลอฮ์ อัลอุซมา ชัยยิดมุฮัมมัดหุซัยนี ซ็ือรซี และอาเยะตุลลอฮ์ อัลอุซมา ชัยค์มุฮัมมัดอัสฮาก ฟัยยาฎ เป็นต้น

